

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I <i>Meddelelser</i>	
	Domstolen	
	DOMSTOLEN	
1999/C 20/01	Domstolens dom af 12. november 1998 i sag C-102/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland (Traktatbrud — direktiv 64/433/EØF, 91/497/EØF og 89/662/EØF — særlig forpligtelse til at mærke og varmebehandle ornekød)	1
1999/C 20/02	Domstolens dom af 17. november 1998 i sag C-391/95, Van Uden Africa Line ved Van Uden Maritime BV mod Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nederlandenes Hoge Raad) (Bruxelles-konventionen — voldgiftsklausul — foreløbig betaling — begrebet foreløbige retsmidler) . . .	2
1999/C 20/03	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 19. november 1998 i sag C-150/94, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland, mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Annulationssøgsmål — fælles handelspolitik — forordning (EF) nr. 519/94 — importkontingenter for visse former for legetøj med oprindelse i Folkerepublikken Kina)	3
1999/C 20/04	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 19. november 1998 i sag C-66/96, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark m.fl. mod Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sø- og Handelsretten) (Ligebehandling af mænd og kvinder — løn — arbejdsvilkår for gravide kvinder)	3
1999/C 20/05	Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. november 1998 i sag C-252/96 P, Europa-Parlamentet mod Enrique Gutiérrez de Quijano y Lloréns (Appel — rettergangs-måden ved Retten — forbud mod nye anbringender — forbuddets anvendelighed ved Retten — tjenestemænd — overflyttelse til en anden institution)	4

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 20/06	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 19. november 1998 i sag C-235/97, Den Franske Republik mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1993 — korn — eksportrestitutioner for smelteost)	5
1999/C 20/07	Domstolens dom (Første Afdeling) af 19. november 1998 i sag C-316/97 P, Europa-Parlamentet mod Giuliana Gaspari (Appel — tjenestemænd — sygeorlov — lægeattest — lægeligt kontrolbesøg — konklusioner, der modsiger lægeattesten — begrundelsespligt — ret til kontradiktion)	5
1999/C 20/08	Domstolens dom af 24. november 1998 i sag C-274/96, straffesager mod Horst Otto Bickel og Ulrich Franz (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Bolzano, Silandro Afdeling) (Fri bevægelighed for personer — ligebehandling — regler om anvendelse af sprog i straffesager)	6
1999/C 20/09	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 25. november 1998 i sag C-214/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien (Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 76/464/EØF)	6
1999/C 20/10	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 25. november 1998 i sag C-308/97, Giuseppe Manfredi mod Regione Puglia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Bari) (Vin — plantning af nye vinstokke — spisedruer)	7
1999/C 20/11	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 26. november 1998 i sag C-1/97, Mehmet Birden mod Stadtgemeinde Bremen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht der Freien Hansestadt Bremen) (Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 6, stk. 1, i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 — anvendelsesområde — tyrkisk statsborger, der har indgået en tidsbegrænset arbejdskontrakt i forbindelse med et program, som finansieres af offentlige myndigheder, og som har til formål at gøre det muligt for bistandsmodtagere at blive integreret på arbejdsmarkedet)	7
1999/C 20/12	Domstolens dom (Sjette Afdeling) af 26. november 1998 i sag C-7/97, Oscar Bronner GmbH & Co. KG mod Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG, Mediaprint Zeitungsvertriebsgesellschaft mbH & Co. KG og Mediaprint Anzeigengesellschaft mbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Wien) (EF-traktatens artikel 86 — misbrug af dominerende stilling — et bladhus, som indtager en dominerende stilling på en medlemsstats område, og som nægter at optage et konkurrerende dagblad, der udgives af en anden virksomhed i samme medlemsstat, i sin egen ordning med udbringning af aviser)	8
1999/C 20/13	Domstolens dom (Anden Afdeling) af 26. november 1998 i sag C-370/96, Covita AVE mod Elliniko Dimosio (den græske stat) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Diikitiko Efetio, Saloniki) (Forordning (EØF) nr. 1591/92 — udligningsafgift ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien — bogføring — efterfølgende opkrævning)	8

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 20/14	Domstolens dom af 1. december 1998 i sag C-326/96, B. S. Levez mod T. H. Jennings (Harlow Pools) Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Employment Appeal Tribunal, London) (Socialpolitik — mandlige og kvindelige arbejdstagere — ligeløn — EF-traktatens artikel 119 — direktiv 75/117/EØF — sanktioner i anledning af overtrædelser af forbuddet mod forskelsbehandling — efterbetaling af vederlag — national lovgivning, der begrænser retten til efterbetaling af vederlag til et tidsrum på to år forud for sagens anlæg — tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret)	9
1999/C 20/15	Domstolens dom af 1. december 1998 i sag C-410/96, straffesager mod André Ambry (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Metz) (Fri udveksling af tjenesteydelser — frie kapitalbevægelser — rejsebureaus benyttelse af en garanti stillet af et kreditinstitut eller af en forsikringsvirksomhed etableret i en anden medlemsstat med henblik på at råde over den nødvendige garanti til udøvelse af sin virksomhed)	10
1999/C 20/16	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 1. december 1998 i sag C-200/97, Ecotrade Srl mod Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di Cassazione) (Statsstøtte — begreb — fordel indrømmet uden overførelse af offentlige midler — insolvente virksomheder — EF-traktatens artikel 92 — EKSF-traktatens artikel 4, litra c))	10
1999/C 20/17	Domstolens dom (Første Afdeling) af 3. december 1998 i sag C-337/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Industrial Refuse & Coal Energy Ltd (Voldgiftsbestemmelse — manglende opfyldelse af en kontrakt)	11
1999/C 20/18	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. december 1998 i sag C-368/96, The Queen mod The Licensing Authority, oprettet ved Medicines Act 1968 (ved The Medicines Control Agency) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Det Forenede Kongerige)) (Lægemedler — markedsføringstilladelse — forenklet procedure — i det væsentlige tilsvarende produkter)	11
1999/C 20/19	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. december 1998 i sag C-67/97, straffesag mod Ditlev Bluhme (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kriminalretten i Frederikshavn) (Frie varebevægelser — forbud mod kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning mellem medlemsstaterne — undtagelser — beskyttelse af dyrs liv og sundhed — bier af underarten Apis mellifera mellifera (brun læsøbi))	12
1999/C 20/20	Domstolens dom (Første Afdeling) af 3. december 1998 i sag C-233/97: procedure indledt af KappAhl Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Uudenmaan Lääninoikeus) (Frie varebevægelser — varer i fri omsætning — akten vedrørende Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse — undtagelsesbestemmelser — artikel 99)	13
1999/C 20/21	Domstolens dom (Første Afdeling) af 3. december 1998 i sag C-247/97, Marcel Schoonbroodt, Marc Schoonbroodt, Transports A. M. Schoonbroodt SPRL mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation) (EF-traktatens artikel 177 — Domstolens kompetence — nationale lovbestemmelser, der gengiver fællesskabsretlige bestemmelser — fritagelse for import- og eksportafgifter — brændstof i motorkøretøjer — begrebet »normale tanke«)	13

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 20/22	Domstolens dom (Fjerde Afdeling) af 3. december 1998 i sag C-259/97, Uwe Clees mod Hauptzollamt Wuppertal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Düsseldorf) (Fælles toldtarif — samlinger og samlerobjekter af historisk eller etnografisk værdi — gamle motorkøretøjer)	14
1999/C 20/23	Domstolens dom (Femte Afdeling) af 3. december 1998 i sag C-381/97, Belgocodex SA mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de première instance de Nivelles) (Første og sjette momsdirektiv — bortforpagtning og udlejning af fast ejendom — ret til at vælge at erlægge afgift)	15
1999/C 20/24	Domstolens kendelse (Fjerde Afdeling) af 12. november 1998 i sag C-162/98, hvorunder Hans-Jürgen Hartmann i hovedsagen har anfægtet et bødeforlæg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Köln) (Anmodning om fortolkning af en aftale, som er indgået mellem visse medlemsstater i henhold til artikel 8 i direktiv 93/89/EØF — Domstolens inkompetence)	15
1999/C 20/25	Sag C-390/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 31. juli 1998 af Court of Appeal (England and Wales) i sagen H. J. Banks & Company Ltd mod 1) Coal Authority og 2) Secretary of State for Trade and Industry . . .	16
1999/C 20/26	Sag C-403/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. marts 1998 af Tribunale di Cagliari i sagen Azienda Agricola Monte Arcosu Srl mod Regione Autonoma della Sardegna, Organismo Comprensoriale n. 24 della Sardegna og ERSAT — Ente Regionale per l'Assistenza Tecnica in Agricoltura	16
1999/C 20/27	Sag C-406/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. oktober 1998 af Bundesfinanzhof i sagen Hauptzollamt Neubrandenburg mod SAGPOL s.c. Transport Miedzynarodowy i Spedycja (PL)	17
1999/C 20/28	Sag C-409/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. oktober 1998 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, Divisional Court, i sagen Commissioners of Customs and Excise mod Mirror Group plc	17
1999/C 20/29	Sag C-411/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. oktober 1998 af Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Ottende Afdeling) i sagen Angelo Ferlini mod Centre Hospitalier	18
1999/C 20/30	Sag C-415/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. september 1998 af Bundesfinanzhof i sagen Laszlo Bakcsi mod Finanzamt Fürstfeldbruck	19
1999/C 20/31	Sag C-416/98: Sag anlagt den 20. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod selskabet »Nea Energiaki Technologia EPE«	19

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 20/32	Sag C-419/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. september 1998 af Pretura circondariale di Genova i sagen Marcella Moretti mod Banco Ambrosiano Veneto SpA	20
1999/C 20/33	Sag C-421/98: Sag anlagt den 24. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien	20
1999/C 20/34	Sag C-422/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. november 1998 af Tribunal de première instance (6. Afdeling), Bruxelles, i sagen Colonia Versicherung Aktiengesellschaft Zweigniederlassung og 17 andre sagsøgere mod État belge, Ministère des finances, administration des douanes et accises	21
1999/C 20/35	Sag C-425/98: Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 6. november 1998 af Nederlandenes Høje Raad i sagen Marca Mode CV mod 1. Adidas AG og 2. Adidas Benelux BV	21
1999/C 20/36	Sag C-426/98: Sag anlagt den 26. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik	21
1999/C 20/37	Sag C-427/98: Sag anlagt den 26. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland	22
1999/C 20/38	Sag C-429/98: Sag anlagt den 30. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien	23
1999/C 20/39	Sag C-430/98: Sag anlagt den 30. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	23
1999/C 20/40	Sag C-431/98 P: Appel iværksat den 30. november 1998 af Nicolaos Progoulis til prøvelse af kendelse afsagt den 21. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-237/97, Nicolaos Progoulis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	24
1999/C 20/41	Sag C-432/98 P: Appel iværksat den 1. december 1998 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-154/96, Christiane Chvatal m.fl. mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene	24
1999/C 20/42	Sag C-433/98 P: Appel iværksat den 1. december 1998 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-13/97, A. Losch mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene	25

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 20/43	Sag C-434/98 P: Appel iværksat den 1. december 1998 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-164/97, S. Busacca m.fl. mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber	26
1999/C 20/44	Sag C-435/98 P: Appel iværksat den 3. december 1998 (appelskriftet blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. november 1998) af Sari Jouhki til prøvelse af dom afsagt den 16. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-215/97, Sari Jouhki mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	26
1999/C 20/45	Sag C-437/98 P: Appel iværksat den 3. december 1998 af Industria del Frío Auxiliar Conservera SA til prøvelse af kendelse afsagt den 15. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-136/95, Industria del Frío Auxiliar Conservera SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ..	27
1999/C 20/46	Sag C-438/98: Sag anlagt den 3. december 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg	28
1999/C 20/47	Slettelse af sag C-278/97	28
1999/C 20/48	Slettelse af sag C-296/97	29
1999/C 20/49	Slettelse af sag C-369/97	29
1999/C 20/50	Slettelse af sag C-382/97	29
1999/C 20/51	Slettelse af sag C-377/97	29
1999/C 20/52	Slettelse af de forenede sager C-239/96 og C-240/96	29
1999/C 20/53	Slettelse af sag C-370/97	29
RETTEN I FØRSTE INSTANS		
1999/C 20/54	Kendelse afsagt af Retten i Første Instans den 23. oktober 1998 i sag T-25/96 (92), Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (Fastsættelse af sagsomkostninger)	30
1999/C 20/55	Sag T-182/98: Sag anlagt den 3. november 1998 af UPS Europe NV/SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	30

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (fortsat)	Side
1999/C 20/56	Sag T-184/98: Sag anlagt den 19. november 1998 af Dorothy Bell m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union	31
1999/C 20/57	Sag T-186/98: Sag anlagt den 25. november 1998 af Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
1999/C 20/58	Sag T-187/98: Sag anlagt den 25. november 1998 af Pascual Juan Cubero Vermurie mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	32
1999/C 20/59	Sag T-189/98: Sag anlagt den 4. december 1998 af Sassuolo kommune mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber	33

I

(Meddelelser)

DOMSTOLEN

DOMSTOLEN

DOMSTOLENS DOM

af 12. november 1998

i sag C-102/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland⁽¹⁾

(Traktatbrud — direktiv 64/433/EØF, 91/497/EØF og 89/662/EØF — særlig forpligtelse til at mærke og varmebehandle ornekød)

(1999/C 20/01)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-102/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Klaus-Dieter Borchardt) mod Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: Ernst Röder og Bernd Kloke), angående en påstand om, at det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 1, litra o), og artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet (EFT 1963-1964, s. 175), som affattet ved Rådets direktiv 91/497/EØF af 29. juli 1991 (EFT L 268 af 24.9.1991, s. 69), sammenholdt med artikel 5, stk. 1, artikel 7 og artikel 8 i Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked (EFT

L 395 af 30.12.1989, s. 13) samt i henhold til EF-traktatens artikel 30, idet den dels er af den opfattelse, at der består en forpligtelse til at mærke og varmebehandle slagtekroppe af ukastrerede svin, når kødet uanset dyrenes kropsvægt ved anvendelse af den modificerede immunoenzymtest ifølge professor Claus udviser et androstenonindhold på over 0,5 µg/g, dels er af den opfattelse, at kødet har en udtalt kønslig lugt ved overskridelse af grænseværdien på 0,5 µg/g, hvilket medfører, at kødet er uegnet til menneskeføde, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af formanden for Anden Afdeling, G. Hirsch, som fungerende formand for Sjette Afdeling, og dommerne G. F. Mancini, J. L. Murray (refererende dommer), H. Ragnemalm og K. M. Ioannou; generaladvokat: A. La Pergola; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 12. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 1, litra o), og artikel 6, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 64/433/EØF af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige betingelser for produktion og afsætning af fersk kød, som affattet ved Rådets direktiv 91/497/EØF af 29. juli 1991, samt artikel 5, stk. 1, artikel 7 og 8 i Rådets direktiv 89/662/EØF af 11. december 1989 om veterinærkontrol i samhandelen i Fællesskabet med henblik på gennemførelse af det indre marked, idet den dels har foreskrevet mærkning og varmebehandling af slagtekroppe af ukastrerede svin, når kødet uanset dyrenes kropsvægt ved anvendelse af den modificerede immunoenzymtest ifølge professor Claus udviser et androstenonindhold på over 0,5 µg/g, dels er af den opfattelse, at

kødet har en udtalt kønslig lugt ved overskridelse af grænseværdien på 0,5 µg/g, hvilket medfører, at kødet er uegnet til menneskeføde.

- 2) *Forbundsrepublikken Tyskland betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 158 af 1.6.1996.

DOMSTOLENS DOM

af 17. november 1998

i sag C-391/95, Van Uden Africa Line ved Van Uden Maritime BV mod Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Nederlandenes Hoge Raad) (¹)

(Bruxelles-konventionen — voldgiftsklausul — foreløbig betaling — begrebet foreløbige retsmidler)

(1999/C 20/02)

(Processprog: nederlandsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-391/95, angående en anmodning, som Nederlandenes Hoge Raad i medfør af protokollen af 3. juni 1971 vedrørende Domstolens fortolkning af konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelsager, har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Van Uden Africa Line ved Van Uden Maritime BV mod Kommanditgesellschaft in Firma Deco-Line m.fl., at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 1, stk. 2, nr. 4, artikel 3, artikel 5, nr. 1, og artikel 24 i konventionen af 27. september 1968 (EFT L 304 af 30.10.1978, s. 17), som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse (EFT L 304 af 30.10.1978, s. 1, og — den ændrede tekst — s. 77) og ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse (EFT L 388 af 31.12.1982, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch og P. Jann samt dommerne G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragnemalm (refererende dommer), L. Sevón og

M. Wathelet; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau, den 17. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelsager, som ændret ved konventionen af 9. oktober 1978 om Kongeriget Danmarks, Irlands og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tiltrædelse og ved konventionen af 25. oktober 1982 om Den Helleniske Republiks tiltrædelse, skal fortolkes således, at den ret, der har kompetence i henhold til denne bestemmelse, også har kompetence til at træffe afgørelse om anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler, uden at der gælder andre betingelser for kompetencen hertil.*
- 2) *Når parterne gyldigt har bestemt, at en tvist ifølge en kontrakt ikke skal høre under de almindelige domstoles kompetence, men skal afgøres ved voldgift, kan der ikke træffes afgørelse om anvendelse af foreløbige, herunder sikrende retsmidler på grundlag af artikel 5, nr. 1, i konventionen af 27. september 1968.*
- 3) *I det omfang, genstanden for et krav om anvendelse af foreløbige retsmidler angår et spørgsmål, der er omfattet af det materielle anvendelsesområde for konventionen af 27. september 1968, finder konventionen anvendelse, og dens artikel 24 kan danne grundlag for en kompetence for den ret, der behandler en sag om foreløbige forholdsregler, også selv om en procedure vedrørende sagens realitet allerede er iværksat eller kan iværksættes, og også selv om proceduren skal gennemføres for voldgiftsmænd.*
- 4) *Artikel 24 i konventionen af 27. september 1968 skal fortolkes således, at det bl.a. er en betingelse for at anvende bestemmelsen, at der består en reel tilknytning mellem retsmidlets genstand og den stedlige kompetence i den kontraherende stat, i hvilken retten er beliggende.*
- 5) *Foreløbig betaling af en modydelse i henhold til en kontrakt er ikke et foreløbigt retsmiddel i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 24 i konventionen af 27. september 1968, medmindre der er sikkerhed for tilbagebetaling af beløbet til rekvisitus for det tilfælde, at rekvirenten ikke får medhold i sagens realitet, og det begærede retsmiddel kun rettes mod bestemte formuegoder, som tilhører rekvisitus, og som befinder sig eller vil komme til at befinde sig inden for det område, hvor den ret, sagen er indbragt for, har den stedlige kompetence.*

(¹) EFT C 46 af 17.2.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 19. november 1998

i sag C-150/94, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland, mod Rådet for Den Europæiske Union, støttet af Kongeriget Spanien og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmaal — fælles handelspolitik — forordning (EF) nr. 519/94 — importkontingenter for visse former for legetøj med oprindelse i Folkerepublikken Kina)

(1999/C 20/03)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-150/94, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland (befuldmægtiget: John E. Collins, bistået af Christopher Vajda), støttet af Forbundsrepublikken Tyskland (befuldmægtigede: Ernst Röder og Gereon Thiele), mod Rådet for Den Europæiske Union (befuldmægtigede: Bjarne Hoff-Nielsen og Guus Houttuin), støttet af Kongeriget Spanien (befuldmægtigede: Alberto Navarro Gonzalez og Gloria Calvo Díaz) og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Eric L. White og Patrick Hetsch), angående en påstand om annullation af artikel 1, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 519/94 af 7. marts 1994 om den fælles ordning for indførsel fra visse tredjelande og ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 1765/82 nr. 1766/82 og nr. 3420/83 (EFT L 67 af 10.3.1994, s. 89), i det omfang den vedrører legetøj under HS/KN-kode 9503 41, 9503 49 og 9503 90, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne G. F. Mancini (refererende dommer) og J. L. Murray; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 19. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Rådet for Den Europæiske Union *frifindes*.

2) *Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland betaler sagens omkostninger.*

3) *Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Spanien og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 202 af 23.7.1994.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 19. november 1998

i sag C-66/96, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark m.fl. mod Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger m.fl. (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Sø- og Handelsretten) ⁽¹⁾

(Ligebehandling af mænd og kvinder — løn — arbejdsvilkår for gravide kvinder)

(1999/C 20/04)

(Processprog: dansk)

I sag C-66/96, angående en anmodning, som Sø- og Handelsretten i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende sager, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark som mandatar for Berit Høj Pedersen mod Fællesforeningen for Danmarks Brugsforeninger som mandatar for Kvikly Skive, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark som mandatar for Bettina Andresen mod Dansk Tandlægeforening som mandatar for Jørgen Bagner, Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund i Danmark som mandatar for Tina Pedersen mod Dansk Tandlægeforening som mandatar for Jørgen Rasmussen, og Kristelig Funktionær-Organisation som mandatar for Pia Sørensen mod Dansk Handel & Service som mandatar for Hvitfeldt Guld og Sølv ApS, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 119, Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder (EFT L 45 af 19.2.1975, s. 19), Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, fremmelse samt arbejdsvilkår (EFT L 39 af 14.2.1976, s. 40) og Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) (EFT L 348 af 28. 11.1992, s. 1), har Domstolen (Sjette Afde-

ling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne G. Hirsch, G. F. Mancini, J. L. Murray (refererende dommer) og R. Schintgen; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 19. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) EF-traktatens artikel 119 og Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en gravid kvinde, som, forinden barselsorlov påbegyndes, bliver uarbejdsdygtig som følge af et graviditetsbetinget sygeligt forhold, der fastslås ved en lægeerklæring, ikke har ret til fuld løn fra arbejdsgiveren, men til dagpenge udbetalt af en lokal myndighed, mens en arbejdstager i tilfælde af uarbejdsdygtighed på grund af sygdom, der fastslås ved en lægeerklæring, i princippet har ret til fuld løn fra arbejdsgiveren.

2) Traktatens artikel 119 og direktiv 75/117/EØF er ikke til hinder for en national lovgivning, hvorefter en gravid kvinde, som, forinden barselsorlov påbegyndes, er fraværende fra sit arbejde enten på grund af almindelige graviditetsgener, hvor der i øvrigt ikke er tale om uarbejdsdygtighed, eller på baggrund af et lægeligt skøn om at skåne fosteret, men hvor det lægelige skøn ikke er begrundet i egentlige sygelige forhold eller særlige risici for fosteret, ikke har ret til løn fra arbejdsgiveren, når enhver arbejdstager, som er uarbejdsdygtig på grund af sygdom, i princippet har ret til løn.

3) Rådets direktiv 76/207/EØF af 9. februar 1976 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder for så vidt angår adgang til beskæftigelse, erhvervsuddannelse, forfremmelse samt arbejdsvilkår og Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere som er gravide, som lige har født, eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en arbejdsgiver, når han skønner ikke at kunne finde anvendelse for en gravid

kvinde, på trods af at hun ikke er uarbejdsdygtig, kan hjemsende hende uden at betale hende fuld løn.

(¹) EFT C 133 af 4.5.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 19. november 1998

i sag C-252/96 P, Europa-Parlamentet mod Enrique Gutiérrez de Quijano y Lloréns (¹)

(Appel — rettergangsmåden ved Retten — forbud mod nye anbringender — forbuddets anvendelighed ved Retten — tjenestemænd — overflyttelse til en anden institution)

(1999/C 20/05)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-252/96 P, Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: Manfred Peter og José Luis Rufas Quintana), angående appel af dom afsagt den 22. maj 1996 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-140/94, Gutiérrez de Quijano y Lloréns mod Parlamentet (Sml. Pers. II, s. 689), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af dommen, den anden part i appelsagen er Enrique Gutiérrez de Quijano y Lloréns, tjenestemand ved De Europæiske Fællesskabers Domstol, 53, rue de Beggen, Luxembourg, ved advokat Sonia Sequero Marcos, Malaga, og med valgt adresse i Luxembourg hos Enrique Gutiérrez de Quijano, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af fungerende formand for Første Afdeling, D. A. O. Edward, og dommerne L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 19. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) Appellen forkastes.

2) Europa-Parlamentet betaler appelsagens omkostninger.

(¹) EFT C 269 af 14.9.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 19. november 1998

i sag C-235/97, Den Franske Republik mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

*(EUGFL — regnskabsafslutning — regnskabsåret 1993 —
korn — eksportrestitutionser for smelteost)*

(1999/C 20/06)

(Processprog: fransk)

*(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive
offentliggjort i Samling af Afgørelser)*

I sag C-235/97, Den Franske Republik (befuldmægtigede: Kareen Rispal-Bellanger og fuldmægtig Frédéric Pascal) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Xavier Lewis), angående en påstand om delvis annullation af Kommissionens beslutning 97/333/EF af 23. april 1997 om afslutning af medlemsstaternes regnskaber over de udgifter for regnskabsåret 1993, der finansieres af Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen (EFT L 139 af 30.5.1997, s. 30), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissechot, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: R. Grass, den 19. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.*

2) *Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 252 af 16.8.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 19. november 1998

i sag C-316/97 P, Europa-Parlamentet mod Giuliana
Gaspari ⁽¹⁾

*(Appel — tjenestemænd — sygeorlov — lægeattest —
lægeligt kontrolbesøg — konklusioner, der modsiger læge-
attesten — begrundelsespligt — ret til kontradiktion)*

(1999/C 20/07)

(Processprog: fransk)

*(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive
offentliggjort i Samling af Afgørelser)*

I sag C-316/97 P, Europa-Parlamentet (befuldmægtigede: Manfred Peter og Antonio Caiola), angående appel af dom afsagt den 10. juli 1997 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-36/96, Gaspari mod Parlamentet (Sml. Pers. II, s. 595), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom, den anden part i appelsagen er Giuliana Gaspari, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, ved advokaterne Jean-Noël Louis, Thierry Demaseure, Ariane Tornel og Françoise Parmentier, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 30, rue de Cessange, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann, og dommerne L. Sevón og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 19. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1) *Den af Retten i Første Instans den 10. juli 1997 afsagte dom i sag T-36/96, Gaspari mod Parlamentet, ophæves, for så vidt som den under henvisning til til-sidesættelse af begrundelsespligten og af retten til kontradiktion annullerede afgørelsen af 22. maj 1995, hvorved Parlamentet anså Giuliana Gasparis udeblivelse den 5. maj 1995 for ubeføjet og fradrog en dag i hendes årlige ferie, samt annullerede afgørelsen af 9. august 1995, hvorved Parlamentet bekræftede denne afgørelse.*

2) *Sagen hjemvises til Retten i Første Instans til påkendelse af de øvrige anbringender, som Giuliana Gaspari har gjort gældende i første instans.*

3) *Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.*

⁽¹⁾ EFT C 331 af 1.11.1997.

DOMSTOLENS DOM

af 24. november 1998

i sag C-274/96, straffesager mod Horst Otto Bickel og Ulrich Franz (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Bolzano, Silandro Afdeling)⁽¹⁾

(Fri bevægelighed for personer — ligebehandling — regler om anvendelse af sprog i straffesager)

(1999/C 20/08)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-274/96, angående en anmodning, som Pretura circondariale di Bolzano, Silandro Afdeling (Italien), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende straffesager mod Horst Otto Bickel og Ulrich Franz, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 6, 8 A og 59, har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet, G. Hirsch og P. Jann samt dommerne G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, J. L. Murray, H. Ragnemalm (refererende dommer), L. Sevón, M. Wathelet og R. Schintgen; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 24. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *En i nationale bestemmelser hjemlet ret til at forlange, at en straffesag foretages på et andet sprog end hovedsproget i den pågældende stat, er omfattet af traktatens anvendelsesområde og skal være i overensstemmelse med traktatens artikel 6.*
- 2) *Traktatens artikel 6 er til hinder for nationale bestemmelser som de i hovedsagen omtvistede, hvorefter borgere, hvis sprog er et andet end hovedsproget i den pågældende medlemsstat, og som er bosat i et bestemt geografisk område, har ret til at forlange, at en straffesag foretages på deres sprog, mens statsborgere fra andre medlemsstater, hvis sprog er det samme, og som færdes eller opholder sig på det nævnte område, ikke er tillagt en sådan ret.*

⁽¹⁾ EFT C 294 af 5.10.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 25. november 1998

i sag C-214/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien⁽¹⁾

(Traktatbrud — manglende gennemførelse af direktiv 76/464/EØF)

(1999/C 20/09)

(Processprog: spansk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-214/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtigede: Richard Wainwright og Fernando Castillo de la Torre) mod Kongeriget Spanien (befuldmægtiget: Paloma Plaza García), angående en påstand om, at det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til EF-traktaten og artikel 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø (EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23), idet det hverken har fastlagt programmer med henblik på at formindske forureningen af vandområder med stoffer, der er opført på liste II, jf. direktivets artikel 7, stk. 1, eller har meddelt Kommissionen sådanne programmer, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne G. Hirsch (refererende dommer), J. L. Murray, H. Ragnemalm og K. M. Ioannou; generaladvokat: A. Saggio; justitssekretær: R. Grass, den 25. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 i Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø, idet det ikke har fastlagt programmer for nedsættelse af forureningen af ferskvandsområder og af territorialfarvande med stoffer, som er opført på liste II i direktivet.*
- 2) *Kongeriget Spanien betaler sagens omkostninger.*

⁽¹⁾ EFT C 247 af 24.8.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 25. november 1998

i sag C-308/97, Giuseppe Manfredi mod Regione Puglia (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Pretura circondariale di Bari) ⁽¹⁾

(Vin — plantning af nye vinstokke — spisedruer)

(1999/C 20/10)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-308/97, angående en anmodning, som Pretura circondariale di Bari (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Giuseppe Manfredi mod Regione Puglia, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin (EFT L 84 af 27.3.1987, s. 1), har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer), og dommerne G. Hirsch, G. F. Mancini, H. Ragnemalm og K. M. Ioannou; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 25. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 6, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 822/87 af 16. marts 1987 om den fælles markedsordning for vin, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1325/90 af 14. maj 1990, var til hinder for, at der i 1991 og 1992 blev foretaget nyplantninger af vindyrkningsarealer bestemt til fremstilling af spisedruer.

⁽¹⁾ EFT C 318 af 18.10.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 26. november 1998

i sag C-1/97, Mehmet Birden mod Stadtgemeinde Bremen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgericht der Freien Hansestadt Bremen) ⁽¹⁾

(Associeringsaftalen EØF-Tyrkiet — arbejdskraftens frie bevægelighed — artikel 6, stk. 1, i associeringsrådets afgørelse nr. 1/80 — anvendelsesområde — tyrkisk statsborger, der har indgået en tidsbegrænset arbejdskontrakt i forbindelse med et program, som finansieres af offentlige myndigheder, og som har til formål at gøre det muligt for bistandsmodtagere at blive integreret på arbejdsmarkedet)

(1999/C 20/11)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-1/97, angående en anmodning, som Verwaltungsgericht der Freien Hansestadt Bremen (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Mehmet Birden mod Stadtgemeinde Bremen, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. september 1980 om udvikling af associeringen, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne G. F. Mancini, J. L. Murray, H. Ragnemalm og R. Schintgen (refererende dommer); generaladvokat: N. Fennelly; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 26. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 6, stk. 1, i afgørelse nr. 1/80, som det associeringsråd, der er oprettet ved aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet, traf den 19. december 1980 om udvikling af associeringen, skal fortolkes således:

En tyrkisk statsborger, der i en medlemsstat lovligt uden afbrydelse i en periode af mere end et år under ansættelse hos samme arbejdsgiver og i henhold til en arbejdstilladelse, for hvilken der ikke var fastsat nogen som helst betingelse, har udøvet en reel og faktisk beskæftigelse, for hvilken han har oppebåret sædvanlig løn, er en arbejdstager med tilknytning til det lovlige arbejdsmarked i denne medlemsstat og har dér lovlig beskæftigelse i nævnte bestemmelses forstand.

En sådan tyrkisk statsborger kan, såfremt han har beskæftigelse hos samme arbejdsgiver, således kræve fornyelse af

sin opholdstilladelse i værtsmedlemsstaten, også selv om den beskæftigelse, som han der udøvede, i overensstemmelse med sidstnævnte stats ordning var forbeholdt en begrænset personkreds, skulle lette modtagerens indslusning i arbejdslivet og var finansieret af offentlige midler.

(¹) EFT C 74 af 8.3.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Sjette Afdeling)

af 26. november 1998

i sag C-7/97, Oscar Bronner GmbH & Co. KG mod Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG, Mediaprint Zeitungsvertriebsgesellschaft mbH & Co. KG og Mediaprint Anzeigengesellschaft mbH & Co. KG (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Wien) (¹)

(EF-traktatens artikel 86 — misbrug af dominerende stilling — et bladhus, som indtager en dominerende stilling på en medlemsstats område, og som nægter at optage et konkurrerende dagblad, der udgives af en anden virksomhed i samme medlemsstat, i sin egen ordning med udbringning af aviser)

(1999/C 20/12)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-7/97, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Wien (Østrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Oscar Bronner GmbH & Co. KG mod Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag GmbH & Co. KG, Mediaprint Zeitungsvertriebsgesellschaft mbH & Co. KG og Mediaprint Anzeigengesellschaft mbH & Co. KG, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 86, har Domstolen (Sjette Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne J. L. Murray, H. Ragnemalm, R. Schintgen (refererende dommer) og K. M. Ioannou; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 26. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Den omstændighed, at et bladhus, der har en meget væsentlig andel af dagbladsmarkedet i en medlemsstat, og

som driver den eneste landsdækkende udbringningsordning for aviser i den pågældende medlemsstat, nægter, mod et rimeligt vederlag, at give adgang til ordningen for udgiveren af et konkurrerende dagblad, som på grund af dette blads beskedne oplag hverken alene eller i samarbejde med andre udgivere kan opbygge og drive sin egen udbringningsordning på økonomisk rimelige vilkår, udgør ikke et misbrug af dominerende stilling som omhandlet i EF-traktatens artikel 86.

(¹) EFT C 74 af 8.3.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Anden Afdeling)

af 26. november 1998

i sag C-370/96, Covita AVE mod Elliniko Dimosio (den græske stat) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Diikitiko Efetio, Saloniki) (¹)

(Forordning (EØF) nr. 1591/92 — udligningsafgift ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien — bogføring — efterfølgende opkrævning)

(1999/C 20/13)

(Processprog: græsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-370/96, angående en anmodning, som Diikitiko Efetio, Saloniki (Grækenland), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Covita AVE mod Elliniko Dimosio (den græske stat), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- eller eksportafgifter (EFT L 175 af 12.7.1979, s. 1), af artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter (EFT

L 197 af 3.8.1979, s. 1), af artikel 3 og 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1854/89 af 14. juni 1989 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, og om vilkårene for betaling heraf (EFT L 186 af 30.6.1989, s. 1), har Domstolen (Anden Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, G. Hirsch (refererende dommer), og dommerne G. F. Mancini og R. Schintgen; generaladvokat: N. Fennelly; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 26. november 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Udligningsafgiften ifølge Kommissionens forordning (EØF) nr. 1591/92 af 22. juni 1992 om opkrævning af en udligningsafgift ved indførsel af kirsebær med oprindelse i Bulgarien rammer også kirsebær til industriel forarbejdning.
- 2) En erhvervsdrivende, som har erfaring i import og eksport, og som bl.a. er bekendt med den overhængende risiko for indførelse af en udligningsafgift, kan ikke, såfremt afgiften faktisk indføres, påberåbe sig artikel 5, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 1697/79 af 24. juli 1979 om efteropkrævning af import- og eksportafgifter, der ikke er opkrævet hos debitor for varer, der er angivet til en toldprocedure, som medfører en forpligtelse til at betale sådanne afgifter, eller artikel 13 i Rådets forordning (EØF) nr. 1430/79 af 2. juli 1979 om godtgørelse af eller fritagelse for import- og eksportafgifter, såfremt vedkommende kunne gøre sig bekendt med den faktiske indførelse af udgiften ved læsning af De Europæiske Fællesskabers Tidende, men ikke har gjort det.
- 3) Toldmyndighedernes tilsidesættelse, ved efteropkrævning af udligningsafgift, af fristen i artikel 3 og 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1854/89 af 14. juni 1989 om bogføring af importafgifter og eksportafgifter, der udgør en toldskyld, ophæver ikke de nævnte myndigheders ret til at foretage opkrævningen, såfremt denne foretages inden for fristen i artikel 2, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1697/79.

(¹) EFT C 74 af 8.3.1997.

DOMSTOLENS DOM

af 1. december 1998

i sag C-326/96, B. S. Levez mod T. H. Jennings (Harlow Pools) Ltd (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Employment Appeal Tribunal, London) (¹)

(Socialpolitik — mandlige og kvindelige arbejdstagere — ligeløn — EF-traktatens artikel 119 — direktiv 75/117/EØF — sanktioner i anledning af overtrædelser af forbuddet mod forskelsbehandling — efterbetaling af vederlag — national lovgivning, der begrænser retten til efterbetaling af vederlag til et tidsrum på to år forud for sagens anlæg — tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret)

(1999/C 20/14)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-326/96, angående en anmodning, som Employment Appeal Tribunal, London (Det Forenede Kongerige), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag B. S. Levez mod T. H. Jennings (Harlow Pools) Ltd at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 119 samt af artikel 2 og 6 i Rådets direktiv 75/117/EØF af 10. februar 1975 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om gennemførelse af princippet om lige løn til mænd og kvinder, (EFT L 45 af 19.2.1975, s. 19), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene J.-P. Puissochet, G. Hirsch og P. Jann, samt dommerne G. F. Mancini (refererende dommer), J. C. Moitinho de Almeida, J. L. Murray, D. A. O. Edward, H. Ragne-malm, R. Schintgen og K. M. Ioannou; generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl, den 1. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) Fællesskabsretten er til hinder for anvendelsen af en national retsregel, som begrænser en arbejdstagers ret til efterbetaling af vederlag eller til erstatning som følge af tilsidesættelse af princippet om lige løn til et tidsrum på to år forud for sagens anlæg, idet dette tidsrum ikke kan forlænges i tilfælde, hvor forsinkelsen ved kravets fremsættelse skyldes, at arbejdsgiveren forsætligt har givet den pågældende urigtige oplysninger om lønniveauet for arbejdstagere af det modsatte køn, der udfører tilsvarende arbejde.

2) Fællesskabsretten er til hinder for anvendelsen af en national retsregel, som begrænser en arbejdstagers ret til efterbetaling af vederlag eller til erstatning som følge af tilsidesættelse af princippet om lige løn til et tidsrum på to år forud for sagens anlæg, og dette gælder selv i tilfælde, hvor der findes et andet retsmiddel, hvis dette retsmiddel indebærer anvendelse af procesuelle regler eller betingelser, der er mindre gunstige end dem, der gælder for tilsvarende søgsmål på grundlag af national ret. Det tilkommer den nationale ret at afgøre, om dette er tilfældet.

(¹) EFT C 354 af 23.11.1996.

DOMSTOLENS DOM

af 1. december 1998

i sag C-410/96, straffesager mod André Ambry (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de grande instance de Metz) (¹)

(Fri udveksling af tjenesteydelser — frie kapitalbevægelser — rejsebureaus benyttelse af en garanti stillet af et kreditinstitut eller af en forsikringsvirksomhed etableret i en anden medlemsstat med henblik på at råde over den nødvendige garanti til udøvelse af sin virksomhed)

(1999/C 20/15)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-410/96, angående en anmodning, som Tribunal de grande instance de Metz (Frankrig) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i de for nævnte ret verserende straffesager mod André Ambry at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 59 og 73 B, af Rådets direktiv 73/183/EØF af 28. juni 1973 om ophævelse af begrænsninger i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser ved selvstændig virksomhed inden for banker og andre pengeinstitutter (EFT L 194 af 16.7.1973, s. 1) og af Rådets andet direktiv 89/646/EØF af 15. december 1989 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og om ændring af direktiv 77/780/EØF (EFT L 386 af 30.12.1989, s. 1), har Domstolen, sammensat af præsidenten, G. C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P. J. G. Kapteyn, J.-P. Puissochet og G. Hirsch samt dommerne G. F. Mancini, J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann,

H. Ragnemalm (refererende dommer), M. Wathelet, R. Schintgen og K. M. Ioannou; generaladvokat: J. Mischo; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 1. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

EF-traktatens artikel 59 samt Rådets andet direktiv 89/646/EØF af 15. december 1989 om samordning af lovgivningen om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og om ændring af direktiv 77/780/EØF og Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv) er til hinder for en national lovgivning, som med henblik på at gennemføre artikel 7 i Rådets direktiv 90/314/EØF af 13. juni 1990 om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure, i forbindelse med ydelse af finansiel garanti hos en kreditinstitution eller et forsikringsselskab i en anden medlemsstat kræver, at denne garant indgår en tillægsaftale med et kreditinstitut eller et forsikringsselskab beliggende i Frankrig.

(¹) EFT C 74 af 8.3.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 1. december 1998

i sag C-200/97, Ecotrade Srl mod Altiforni e Ferriere di Servola SpA (AFS) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di Cassazione) (¹)

(Statsstøtte — begreb — fordel indrømmet uden overførelse af offentlige midler — insolvente virksomheder — EF-traktatens artikel 92 — EKSF-traktatens artikel 4, litra c))

(1999/C 20/16)

(Processprog: italiensk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-200/97, angående en anmodning, som Corte suprema di Cassazione (Italien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Ecotrade Srl mod Altiforni e Ferriere di

Servola SpA (AFS), at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 92, har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, D. A. O. Edward og M. Wathelet (refererende dommer); generaladvokat: N. Fennelly; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 1. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Anvendelsen på en virksomhed i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i EKSF-traktatens artikel 80, af en ordning som den, der er indført ved lov nr. 95/79, og som fraviger fællesskabsrettens bestemmelser om konkurs, skal anses for at give anledning til tildeling af en statsstøtte, der er forbudt i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), når det er fastslået, at denne virksomhed

— har haft tilladelse til at videreføre sin økonomiske aktivitet under omstændigheder, hvor en sådan mulighed ville have været udelukket i forbindelse med anvendelsen af fællesskabsrettens bestemmelser om konkurs, eller

— har haft en eller flere fordele, såsom en statslig kaudation, en nedsat skattesats, en fritagelse fra forpligtelsen til at betale bøder eller et reelt afkald, helt eller delvist, på det offentlige fordringer, som en anden insolvent virksomhed ikke ville have haft krav på ved anvendelsen af fællesskabsrettens bestemmelser om konkurs.

(¹) EFT C 228 af 26.7.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 3. december 1998

i sag C-337/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Industrial Refuse & Coal Energy Ltd (¹)

(Voldgiftsbestemmelse — manglende opfyldelse af en kontrakt)

(1999/C 20/17)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-337/96, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Thomas F. Cusack, bistået af bar-

rister Fergus Randolph) mod Industrial Refuse & Coal Energy Ltd, Oxted (Det Forenede Kongerige), ved solicitors Kanaar & Co., angående en påstand dels om tilbagebetaling af et beløb, Kommissionen havde ydet sagsøgte som forskud i forbindelse med et demonstrationsprojekt, hvorved en omlastningsstation skulle ombygges med henblik på fremstilling af elektricitet på grundlag af behandling af byaffald, dels et modkrav i form af en påstand om betaling af restbeløbet af den maksimale støtte ifølge kontrakten og endelig et krav om erstatning, har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne D. A. O. Edward og M. Wathelet; generaladvokat: A. Saggio; justitssekretær: R. Grass, den 3. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Industrial Refuse & Coal Energy Ltd tilbagebetaler til Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber 191 438 ECU, med tillæg af rente 50 796 ECU for perioden fra den 18. august 1987 til den 23. november 1990 og rente, 8,15 % p.a., af 191 438 ECU fra den 20. oktober 1993 til betaling sker.*
- 2) *Kommissionen frifindes for Industrial Refuse & Coal Energy Ltd's modkrav.*
- 3) *Industrial Refuse & Coal Energy Ltd betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 388 af 21.12.1996.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 3. december 1998

i sag C-368/96, The Queen mod The Licensing Authority, oprettet ved Medicines Act 1968 (ved The Medicines Control Agency) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Det Forenede Kongerige)) (¹)

(Lægemedler — markedsføringstilladelse — forenklet procedure — i det væsentlige tilsvarende produkter)

(1999/C 20/18)

(Processprog: engelsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-368/96, angående en anmodning, som High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division

(Det Forenede Kongerige), i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, *The Queen mod The Licensing Authority*, oprettet ved *Medicines Act 1968* (ved *The Medicines Control Agency*), ex parte: *Generics (UK) Ltd*, intervenient: *E. R. Squibb & Sons Ltd*, *The Queen mod The Licensing Authority*, oprettet ved *the Medicines Act 1968* (ved *The Medicines Control Agency*), ex parte: *The Wellcome Foundation Ltd*, og *The Queen mod The Licensing Authority*, oprettet ved *the Medicines Act 1968* (ved *The Medicines Control Agency*), ex parte: *Glaxo Operations UK Ltd m.fl.*, intervenient: *Generics (UK) Ltd*, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen og gyldigheden af artikel 4, nr. 8, andet afsnit, litra a), nr. iii), i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivningen om farmaceutiske specialiteter (EFT 1965-1966, s. 17), som ændret ved Rådets direktiv 87/21/EØF af 22. december 1986 (EFT L 15 af 17.1.1987, s. 36), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann (refererende dommer), L. Sevón og M. Wathelet; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 3. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Artikel 4, nr. 8, andet afsnit, litra a), nr. iii), i Rådets direktiv 65/65/EØF af 26. januar 1965 om tilnærmelse af lovgivningen om farmaceutiske specialiteter, som ændret ved Rådets direktiv 87/21/EØF af 22. december 1986, skal fortolkes således, at en farmaceutisk specialitet i det væsentlige svarer til en oprindelig specialitet, såfremt den opfylder kriterierne om identitet vedrørende den kvalitative og kvantitative sammensætning med hensyn til aktive stoffer og identitet vedrørende dispenseringsformen og bioækvivalensen, medmindre det på baggrund af de foreliggende videnskabelige oplysninger fremgår, at den udviser signifikante forskelle i forhold til den oprindelige specialitet for så vidt angår sikkerhed eller effektivitet. Den kompetente myndighed i en medlemsstat er ikke berettiget til at se bort fra de tre nævnte kriterier ved afgørelsen af, om en farmaceutisk specialitet i det væsentlige svarer til en oprindelig specialitet.*
- 2) *En farmaceutisk specialitet, der i det væsentlige svarer til et produkt, der har været godkendt i mindst seks eller ti år i Fællesskabet og markedsført i den medlemsstat, som ansøgningen vedrører, kan godkendes efter den forenklede procedure, der omhandles i artikel 4, nr. 8, andet afsnit, litra a), nr. iii), i direktiv 65/65/EØF, som ændret, for alle de terapeutiske indikationer, der allerede er godkendt for det omhandlede produkt.*
- 3) *En farmaceutisk specialitet, der i det væsentlige svarer til et produkt, der har været godkendt i mindst seks eller ti år i Fællesskabet og markedsført i den medlemsstat, som ansøgningen vedrører, kan godkendes*

efter den forenklede procedure, der omhandles i artikel 4, nr. 8, andet afsnit, litra a), nr. iii), i direktiv 65/65/EØF, som ændret, for alle de doseringsformer, doser eller doseringsintervaller, der allerede er godkendt for det omhandlede produkt.

- 4) *Den omstændighed, at de oprindelige eller forenklede ansøgninger om markedsføringstilladelse blev indgivet før ikrafttrædelsesdatoen for Kommissionens forordning (EF) nr. 541/95 af 10. marts 1995 om behandling af ændringer af betingelserne i markedsføringstilladelser, som er udstedt af medlemsstaternes kompetente myndigheder, påvirker ikke besvarelsen af det andet og det tredje præjudicielle spørgsmål.*
- 5) *Gennemgangen af det femte spørgsmål har intet frembragt, der kan rejse tvivl om gyldigheden af artikel 4, nr. 8, andet afsnit, litra a), nr. iii), i direktiv 65/65/EØF, som ændret.*

(¹) EFT C 40 af 8.2.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 3. december 1998

i sag C-67/97, straffesag mod Ditlev Bluhme (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kriminalretten i Frederikshavn) (¹)

(Frie varebevægelser — forbud mod kvantitative restriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning mellem medlemsstaterne — undtagelser — beskyttelse af dyrs liv og sundhed — bier af underarten *Apis mellifera mellifera* (brun læsøbi))

(1999/C 20/19)

(Processprog: dansk)

I sag C-67/97, angående en anmodning, som Kriminalretten i Frederikshavn i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende straffesag mod Ditlev Bluhme at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 30 og af artikel 2 i Rådets direktiv 91/174/EØF af 25. marts 1991 om de zootekniske og genealogiske betingelser for handel med racerene dyr og om ændring af direktiv 77/504/EØF og 90/425/EØF (EFT L 85 af

5.4.1991, s. 37), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, J.-P. Puissochet, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, L. Sevón (refererende dommer) og M. Wathelet; generaladvokat: N. Fennelly; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 3. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Nationale bestemmelser, hvorefter det på en ø som Læsø er forbudt at holde bier af enhver anden art end bier af underarten Apis mellifera mellifera (brun læsø-bi), udgør en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion i EF-traktatens artikel 30's forstand.*
- 2) *Nationale bestemmelser, hvorefter det på en ø som Læsø er forbudt at holde bier af enhver anden art end bier af underarten Apis mellifera mellifera (brun læsø-bi), må i medfør af EF-traktatens artikel 36 anses for begrundet i hensynet til beskyttelse af dyrs liv og sundhed.*

(¹) EFT C 108 af 5.4.1997.

1. januar 1995 om tilpasning af retsakterne vedrørende nye medlemsstaters tiltrædelse af Den Europæiske Union (EFT L 1 af 1.1.1995, s. 1), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af D. A. O. Edward (refererende dommer), som fungerende afdelingsformand, og dommerne L. Sevón og M. Wathelet; generaladvokat: G. Cosmas; justitssekretær: assisterende justitssekretær H. von Holstein, den 3. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 99 i akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union, som ændret ved Rådets afgørelse 95/1/EF, Euratom, EKSF af 1. januar 1995 om tilpasning af retsakterne vedrørende nye medlemsstaters tiltrædelse af Den Europæiske Union, skal fortolkes således, at den ikke tillod Republikken Finland i en periode af tre år efter dens tiltrædelse af Fællesskabet den 1. januar 1995 at opkræve told af indførsler af varer, der allerede var blevet bragt i fri omsætning i en anden medlemsstat.

(¹) EFT C 252 af 16.8.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 3. december 1998

i sag C-233/97: procedure indledt af KappAhl Oy (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Uudenmaan Lääninoikeus) (¹)

(Frie varebevægelser — varer i fri omsætning — akten vedrørende Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse — undtagelsesbestemmelser — artikel 99)

(1999/C 20/20)

(Processprog: finsk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-233/97, angående en anmodning som Uudenmaan Lääninoikeus (Finland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den af KappAhl Oy indledte procedure at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 99 i akten vedrørende vilkårene for Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse og tilpasningerne af de traktater, der danner grundlag for Den Europæiske Union (EFT C 241 af 29.8.1994, s. 21), som ændret ved Rådets afgørelse 95/1/EF, Euratom, EKSF af

DOMSTOLENS DOM

(Første Afdeling)

af 3. december 1998

i sag C-247/97, Marcel Schoonbroodt, Marc Schoonbroodt, Transports A. M. Schoonbroodt SPRL mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Cour de cassation) (¹)

(EF-traktatens artikel 177 — Domstolens kompetence — nationale lovbestemmelser, der gengiver fællesskabsretlige bestemmelser — fritagelse for import- og eksportafgifter — brændstof i motorkøretøjer — begrebet »normale tanke«)

(1999/C 20/21)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-247/97, angående en anmodning, som Cour de cassation (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Marcel Schoonbroodt, Marc Schoonbroodt, Transports A. M. Schoonbroodt SPRL mod État belge, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 112 i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fri-

tagelse for import- og eksportafgifter (EFT L 105 af 23.4.1983, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1315/88 af 3. maj 1988, der også ændrer forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 123 af 17.5.1988, s. 2), har Domstolen (Første Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. Jann (refererende dommer), og dommerne D. A. O. Edward og L. Sevón; generaladvokat: F. G. Jacobs; justitssekretær: H. von Holstein, den 3. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 112, stk. 2, litra c), i Rådets forordning (EØF) nr. 918/83 af 28. marts 1983 om en fællesskabsordning vedrørende fritagelse for import- og eksportafgifter, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1315/88 af 3. maj 1988, der også ændrer forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif, skal fortolkes således:

Definitionen af begrebet normale tanke omfatter ikke tanke, som er anbragt på containere, der er udstyret med et køleanlæg, og som skal anvendes i landevejsfjerntrafik, når tankene er indbygget af en af konstruktørens forhandlere eller af et karrosserifirma med henblik på at opfylde bestemte økonomiske formål.

⁽¹⁾ EFT C 252 af 16.8.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Fjerde Afdeling)

af 3. december 1998

i sag C-259/97, Uwe Clees mod Hauptzollamt Wuppertal (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Finanzgericht Düsseldorf) ⁽¹⁾

(Fælles toldtarif — samlinger og samlerobjekter af historisk eller etnografisk værdi — gamle motorkøretøjer)

(1999/C 20/22)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-259/97, angående en anmodning, som Finanzgericht Düsseldorf (Tyskland) i medfør af EF-traktatens

artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Uwe Clees mod Hauptzollamt Wuppertal, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af pos. 9705 i den kombinerede nomenklatur i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif (EFT L 256 af 7.9.1987, s. 1), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn, og dommerne H. Ragnemalm og K. M. Ioannou (refererende dommer); generaladvokat: P. Léger; justitssekretær: R. Grass, den 3. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Pos. 9705 i den kombinerede nomenklatur i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif skal fortolkes således, at motorkøretøjer antages at have historisk eller etnografisk værdi, når de

— *befinder sig i originalstand, uden væsentlige ændringer ved chassis, styre- og bremsesystem, motor etc.*

— *er mere end tredive år gamle, og*

— *af en model eller type, der ikke længere produceres.*

Imidlertid har motorkøretøjer, som opfylder disse betingelser, ikke historisk eller etnografisk værdi, når den kompetente myndighed godtgør, at de ikke kan illustrere et væsentligt trin i menneskehedens udvikling, udtrykt ved dets frembringelser, eller belyse en periode af denne udvikling.

Endvidere skal de kriterier, på grundlag af hvilke det ifølge Domstolens praksis skal afgøres, om et køretøj kan optages i en samling, være opfyldt.

⁽¹⁾ EFT C 295 af 27.9.1997.

DOMSTOLENS DOM

(Femte Afdeling)

af 3. december 1998

i sag C-381/97, Belgocodex SA mod État belge (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal de première instance de Nivelles) ⁽¹⁾

(Første og sjette momsdirektiv — bortforpagtning og udlejning af fast ejendom — ret til at vælge at erlægge afgift)

(1999/C 20/23)

(Processprog: fransk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-381/97, angående en anmodning, som Tribunal de première instance de Nivelles (Belgien) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, Belgocodex SA mod État belge, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 2 i Rådets første direktiv 67/227/EØF af 11. april 1967 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (EFT 1967, s. 12) og artikel 13, punkt C, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1), har Domstolen (Femte Afdeling), sammensat af formanden for Første Afdeling, P. Jann (refererende dommer), som fungerende formand for Femte Afdeling, og dommerne J. C. Moitinho de Almeida, C. Gullmann, L. Sevón og M. Wathelet; generaladvokat: S. Alber; justitssekretær: fuldmægtig L. Hewlett, den 3. december 1998 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

Artikel 2 i Rådets første direktiv 67/227/EØF af 11. april 1967 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter er ikke til hinder for, at en medlemsstat

- som har udnyttet den valgmulighed, der omhandles i artikel 13, punkt C, i Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag, og
- som således har indrømmet afgiftspligtige personer ret til at vælge at erlægge afgift i forbindelse med visse former for udlejning af fast ejendom

ophæver den nævnte ret ved en efterfølgende lov og der ved genindfører fritagelsen.

Det tilkommer den nationale ret at afgøre, om princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet er blevet tilsidesat ved ophævelse med tilbagevirkende gyldighed af en lov, for hvilken der aldrig er blevet udstedt en gennemførelsesbekendtgørelse.

⁽¹⁾ EFT C 387 af 20.12.1997.

DOMSTOLENS KENDELSE

(Fjerde Afdeling)

af 12. november 1998

i sag C-162/98, hvorunder Hans-Jürgen Hartmann i hovedsagen har anfægtet et bødeforlæg (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberlandesgericht Köln) ⁽¹⁾

(Anmodning om fortolkning af en aftale, som er indgået mellem visse medlemsstater i henhold til artikel 8 i direktiv 93/89/EØF — Domstolens inkompetence)

(1999/C 20/24)

(Processprog: tysk)

(Foreløbig oversættelse. Den endelige oversættelse vil blive offentliggjort i Samling af Afgørelser)

I sag C-162/98, angående en anmodning, som Oberlandesgericht Köln (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag, der er indbragt af Hans-Jürgen Hartmann til anfægtelse af et bødeforlæg, at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4, stk. 1, i aftalen af 9. februar 1994 om opkrævning af afgifter for tunge erhvervskøretøjers benyttelse af visse veje, som er indgået mellem regeringerne for Forbundsrepublikken Tyskland, Kongeriget Belgien, Kongeriget Danmark, Storbritannien og Luxembourg og Kongeriget Nederlandene (Bundesgesetzblatt 1994, II, s. 1768), har Domstolen (Fjerde Afdeling), sammensat af afdelingsformanden, P. J. G. Kapteyn (refererende dommer), og dommerne J. L. Murray og H. Ragnemalm; generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer; justitssekretær: R. Grass, den 12. november 1998 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Domstolen har ikke kompetence til at besvare den anmodning om en præjudiciel afgørelse, som er indgivet af Oberlandesgericht Köln ved kendelse af 13. marts 1998.

⁽¹⁾ EFT C 209 af 4.7.1998.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 31. juli 1998 af Court of Appeal (England and Wales) i sagen H. J. Banks & Company Ltd mod 1) Coal Authority og 2) Secretary of State for Trade and Industry

(Sag C-390/98)

(1999/C 20/25)

Ved dom afsagt den 31. juli 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 3. november 1998, har Court of Appeal (England and Wales) i sagen H. J. Banks & Company Ltd mod 1) Coal Authority og 2) Secretary of State for Trade and Industry forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan forskelsbehandlingen som beskrevet i Court of Appeal's kendelse udgøre:

— en »forskelsbehandling af producenter« som omhandlet i EKSF-traktatens artikel 4, litra b)

— en »særlig byrde« som omhandlet i traktatens artikel 4, litra c), og/eller

— »støtte« som omhandlet i traktatens artikel 4, litra c), eller i artikel 1 i Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF ⁽¹⁾

2. Har EKSF-traktatens artikel 4, litra b) eller litra c), eller artikel 9, stk. 1 eller stk. 4, i Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF direkte virkning og giver de private virksomheder en ret, som kan håndhæves ved de nationale domstole, til at forsvare sig mod et offentligt organs krav om afgifter for licens til minedrift og til at kræve tilbagebetaling af afgifter, som er blevet betalt til organet, navnlig i tilfælde, hvor der ikke foreligger en Kommissionensbeslutning i henhold til EKSF-traktatens artikel 67 eller artikel 88 eller Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF eller på anden måde med den følge, at de anførte forhold udgør en »forskelsbehandling«, en »særlig byrde« eller »støtte«?

3. Kan en nationale domstol i bekræftende fald fastslå, at der foreligger »forskelsbehandling« jf. EKSF-traktatens artikel 4, litra b), eller en »særlig byrde« jf. litra c), eller en »støtte« jf. litra c), eller jf. artikel 1 i Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF, uden hensyntagen til:

— Kommissionens beslutning 94/995/EKSF ⁽²⁾

— Kommissionens beslutning af 21. december 1994, der giver tilladelse til RJB Mining plc's erhvervelse af Central and Northern Mining Limited

— Kommissionen GD XVII's skrivelser af 4. maj og 13. juli 1995 til NALOO?

4. For så vidt angår fællesskabsretten har det forhold, at Banks eller NALOO ikke

a) efter EKSF-traktatens artikel 33 anfægtede Kommissionens beslutning 94/995/EKSF eller Kommissionens beslutning af 21. december 1994, der giver tilladelse til RJB Mining plc's erhvervelse af Central and Northern Mining Limited, eller Kommissionens GD XVII's skrivelser af 4. maj og 14. juli 1994 til NALOO, og/eller

b) påberåbte sig proceduren i EKSF-traktatens artikel 35 med henblik på at få Kommissionen til at behandle de forhold, der nu er rejst i sagerne for den nationale domstol

til følge, at Banks afskæres fra at føre sager vedrørende påståede overtrædelser af EKSF-traktatens artikel 4, litra b), eller artikel 4, litra c), eller af Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF ved de nationale domstole?

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning nr. 3632/93/EKSF af 28. december 1993 om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien (EFT L 329 af 30.12.1993, s. 12).

⁽²⁾ Kommissionens beslutning 94/995/EKSF af 3. november 1994 om Det Forenede Kongeriges støtte til kulindustrien i finansårene 1994/95 og 1995/96 (EFT L 379 af 31.12.1994, s. 6).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 23. marts 1998 af Tribunale di Cagliari i sagen Azienda Agricola Monte Arcosu Srl mod Regione Autonoma della Sardegna, Organismo Comprensoriale n. 24 della Sardegna og ERSAT — Ente Regionale per l'Assistenza Tecnica in Agricoltura

(Sag C-403/98)

(1999/C 20/26)

Ved kendelse afsagt den 23. marts 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 13. november 1998, har Tribunale di Cagliari i sagen Azienda Agricola Monte Arcosu Srl mod Regione Autonoma della Sardegna, Organismo Comprensoriale n. 24 della Sardegna og ERSAT — Ente Regionale per l'Assistenza Tecnica in Agricoltura, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om en fortolkning af artikel 2, stk. 5, i Rådets forordning

(EØF) nr. 797/85⁽¹⁾ af 12. marts 1985 samt artikel 5, stk. 5, i Rådets forordning (EØF) nr. 2328/91⁽²⁾ af 15. juli 1991 for så vidt angår følgende spørgsmål:

- 1) Kan de omhandlede fællesskabsbestemmelser konkret anvendes under henvisning til, hvad der gælder for ikke-fysiske personer, og navnlig under henvisning til, hvad der gælder for selskaber, der er juridiske personer, også selv om den italienske lovgivning ikke indeholder bestemmelser herom?
- 2) Hvilke er, i tilfælde af en bekræftende besvarelse af det under 1) anførte spørgsmål, de krav, hvis opfyldelse kan og skal medføre, at status som driftsleder med landbrug som hovederhverv kan anerkendes for andre end fysiske personer og navnlig for selskaber, der er juridiske personer?

⁽¹⁾ EFT L 93 af 30.3.1985, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 218 af 6.8.1991, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 6. oktober 1998 af Bundesfinanzhof i sagen Hauptzollamt Neubrandenburg mod SAGPOL s.c. Transport Miedzynarodowy i Spedycja (PL)

(Sag C-406/98)

(1999/C 20/27)

Ved kendelse afsagt den 6. oktober 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 16. november 1998, har Bundesfinanzhof i sagen Hauptzollamt Neubrandenburg mod SAGPOL s.c. Transport Miedzynarodowy i Spedycja (PL) forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er det foreneligt med artikel 454, stk. 3, første afsnit, og artikel 455, stk. 1, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1), såfremt toldmyndigheden i afgangsmedlemsstaten, i tilfælde af at en forsendelse, der er overført til den eksterne forsendelsesprocedure på grundlag af et TIR-carnet, ikke frembydes på ny, meddeler carnet-indehaveren en præklusiv frist på tre måneder til at føre et tilfredsstillende bevis for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået, således at senere fremlagte beviser ikke berører afgangsmedlemsstatens kompetence til at opkræve afgifterne?

Såfremt det foranstående spørgsmål besvares benægtende:

Inden for hvilken frist kan carnet-indehaveren føre bevis for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået?

2. Såfremt besvarelsen af de under punkt 1 stillede spørgsmål fører til det resultat, at carnet-indehaveren ikke har overskredet fristen for at føre bevis for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået:

Hvilke krav skal der stilles til det tilfredsstillende bevis for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået i forbindelse med en forsendelse på grundlag af et TIR-carnet (artikel 455, stk. 3, første afsnit, i forordning (EØF) nr. 2454/93)? Kan en erklæring fra carnet-indehaveren og et vidneudsagn fra den lastvognschauffør, der har gennemført transporten for carnet-indehaveren, være tilstrækkelig, eller kan beviset kun føres ved hjælp af dokumenter, hvoraf det klart fremgår, at de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat har foretaget konstateringer, ifølge hvilke overtrædelsen eller uregelmæssigheden blev begået på deres område?

3. Såfremt Domstolen anser beviset for det sted, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden faktisk er begået, for at være ført i rette tid, og anser det for muligt at bevise det faktiske sted for overtrædelsen eller uregelmæssigheden på den beskrevne måde:

Skal artikel 454, stk. 3, tredje og fjerde afsnit, i forordning (EØF) nr. 2454/93 fortolkes således, at de også finder anvendelse i et tilfælde, hvor afgifterne blev opkrævet i den medlemsstat, hvor overtrædelsen eller uregelmæssigheden blev fastslået, selv om der inden for den frist, der blev fastsat herfor i medfør af artikel 454, stk. 3, første afsnit, og artikel 455, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 2454/93, blev ført tilfredsstillende bevis for, at det faktiske sted for overtrædelsen eller uregelmæssigheden lå i en anden medlemsstat?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 15. oktober 1998 af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, Divisional Court, i sagen Commissioners of Customs and Excise mod Mirror Group plc

(Sag C-409/98)

(1999/C 20/28)

Ved kendelse afsagt den 15. oktober 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 17. november 1998, har High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, Divisional Court, i sagen Commissioners of Customs and Excise mod Mirror Group plc forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

- 1) Indeholder artikel 13, punkt B, litra b), i Rådets direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ efter Domstolens afgørelse i sag C-63/92 (dom af 15. december 1993, Lubbock Fine & Co. mod Commissioners of Customs and Excise, Sml. I, s. 6665) en regel om momsfrigørelse for den ydelse, der leveres af en person, som ikke inden da har rettigheder over den faste ejendom, når den pågældende med udlejerens indgår en aftale om at leje den faste ejendom og/eller accepterer et lejemål fra udlejerens mod, at denne betaler den pågældende en sum penge?
- 2) Indeholder artikel 13, punkt B, litra b), i Rådets direktiv 77/388/EØF efter Domstolens afgørelse i sag C-63/92 (dom af 15. december 1993, Lubbock Fine & Co. mod Commissioners of Customs and Excise) en regel om momsfrigørelse for den ydelse, som leveres af en person, som ikke inden da har rettigheder over den faste ejendom, når den pågældende
- a) indgår en optionsaftale vedrørende kontrakter om leje af den faste ejendom mod, at der betales den pågældende en sum penge på det vilkår, at pengene skal blive stående på en særlig konto til sikkerhed for opfyldelse af den pågældendes forpligtelser i henhold til optionsaftalen, og/eller
- b) efterfølgende udøver optionerne i henhold til optionsaftalen og accepterer et lejemål i den faste ejendom mod, at pengene på den særlige konto frigives til den pågældende?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 7. oktober 1998 af Tribunal d'arrondissement de Luxembourg (Ottende Afdeling) i sagen Angelo Ferlini mod Centre Hospitalier

(Sag C-411/98)

(1999/C 20/29)

d'arrondissement de Luxembourg (Ottende Afdeling) i sagen Angelo Ferlini mod Centre Hospitalier forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Henset til princippet om forbud mod forskelsbehandling mellem Fællesskabets statsborgere i Den Europæiske Union, som er fastsat i EF-traktatens artikel 6 og 48, og med hensyn til arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet ved Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 5. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet⁽¹⁾, som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 312/76 af 9. februar 1976, og med hensyn til socialsikring ved Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet⁽²⁾, som ændret og ajourført ved Rådets forordning (EØF) nr. 2001/83⁽³⁾ af 2. juni 1983

og

henset til EF-traktatens artikel 85, stk. 1, som forbyder alle aftaler mellem virksomheder, alle vedtagelser inden for sammenslutninger af virksomheder og alle former for samordnet praksis, der kan påvirke handelen mellem medlemsstaterne, og som har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for Fællesskabet, er den storhertugelige anordning af 31. december 1974 (Mémorial A nr. 95 af 31. december 1974, s. 2398), som ændret, om fastsættelse i henhold til artikel 6 og 13 i lov om social sikring af naturalydelse i tilfælde af sygdom og fødsel, hospitalstarifferne siden 1. januar 1989 for personer og organismer, der ikke er tilknyttet den nationale og sociale sikringsordning, og UCM's⁽⁴⁾ cirkulære af 1. december 1988 om fordeling af de udgifter i de faste beløb for dækning af udgifter ved fødsel fra den 1. januar 1989 samt EHL's⁽⁵⁾ praksis, hvorefter der på personer og organer, der ikke er tilknyttet den nationale sociale sikringsordning, og på tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, der omfattes af Fællesskabets sygesikringsordning, anvendes ens tariffer for udgifter ved lægebehandling og hospitalsophold, der er højere end dem, der anvendes på bosatte omfattet af den nationale sociale sikringsordning, forenelige med fællesskabsretten?

⁽¹⁾ EFT L 257 af 19.10.1968, s. 2.

⁽²⁾ EFT L 149 af 5.7.1971, s. 2.

⁽³⁾ EFT L 230 af 22.8.1983, s. 6.

⁽⁴⁾ Union des caisses de maladie (de luxembourgske sygekasser).

⁽⁵⁾ Entente des hôpitaux luxembourgeois (den luxembourgske hospitalsammenslutning).

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 24. september 1998 af Bundesfinanzhof i sagen Laszlo Bakcsi mod Finanzamt Fürstentfeldbruck

(Sag C-415/98)

(1999/C 20/30)

Ved kendelse afsagt den 24. september 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 20. november 1998, har Bundesfinanzhof — V. Afdeling — i sagen Laszlo Bakcsi mod Finanzamt Fürstentfeldbruck forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Kan en erhvervsdrivende fuldt ud henføre et gode med blandet anvendelse (både erhvervmæssig og ikke-erhvervmæssig) til sin privatøkonomi uafhængigt af, i hvilket omfang godet benyttes erhvervmæssigt?
2. Skal overdragelse af et gode, som overdrageren uden fradragret for indgående afgift har erhvervet fra en privatperson til brug i sit erhverv, i henhold til artikel 2, nr. 1, og artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), i direktiv 77/388/EØF⁽¹⁾ fuldt ud pålægges merværdi-afgift?

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

Sag anlagt den 20. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod selskabet »Nea Energiaki Technologia EPE«

(Sag C-416/98)

(1999/C 20/31)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 20. november 1998 anlagt sag mod »Nea Energiaki Technologia EPE« af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved ledende juridisk konsulent Richard Wainwright og Olivier Couvert-Castera, national tjenestemand udstationeret ved Kommissionen, bistået af advokat Maria Bra, Bruxelles, og advokat Kiriaki Kapoutzidou, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchsberg.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Under hensyn til ugyldigheden af den midlertidige ordning, indgået med Kommissionen under falske for-

udsætninger, tilpligtes sagsøgte at betale Kommissionen hele det finansieringsbeløb, sagsøgte har oppebåret fra Fællesskabet, nemlig hovedgælden på 13 800 000 GRD, der med tillæg af renter, som i henhold til kontraktbestemmelserne på tidspunktet for nærværende sags anlæg udgør 24 382 218 GRD, altså i alt 38 182 218 GRD, med tillæg af renter efter græsk lovgivning fra forkyndelsen af nærværende sags stævning til sagsøgte og indtil gældens fuldstændige betaling, eller i hvert fald med tillæg af renter efter den af Den Europæiske Investeringsbank anvendte sats, fra tidspunktet fra indgivelsen af sagens stævning, og indtil sagsøgte har betalt hele gælden.

- Subsidiært tilpligtes sagsøgte at betale Kommissionen det beløb, der fremkommer efter den foreløbige ordning som anført ovenfor, nemlig 9 498 551 GRD, med renter af hovedstolen 9 257 051 GRD, som i henhold til kontraktbestemmelserne på tidspunktet for nærværende sags anlæg udgjorde 14 643 006 GRD, eller i alt 24 141 557 GRD, med tillæg af bestemte renter efter græsk lovgivning fra tidspunktet fra forkyndelsen af nærværende sags stævning indtil fuldstændig betaling af gælden, eller i hvert fald med tillæg af renter efter den af Den Europæiske Investeringsbank anvendte sats fra tidspunktet fra indgivelsen af sagens stævning, og indtil sagsøgtes fuldstændige betaling af gælden.

- Sagsøgte tilpligtes i begge tilfælde at betale Kommissionens omkostninger, herunder advokathonorarerne.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgte selskabs virksomhed består i undersøgelser og opstilling af alternative energiordninger samt deltagelse i offentlige myndigheders licitationer. Kommissionen indgik i 1985 en kontrakt med sagsøgte selskab, i henhold til hvilken sidstnævnte med finansieringsstøtte fra Fællesskabet skulle varetage gennemførelsen af projektet »Øen Kea«, som bestod i opførelse af en vindturbine på en græsk ø. Selskabet skulle også overvåge dennes funktion i to år, inden den blev videregivet til beboerne. Kommissionen betalte i henhold til kontrakten sagsøgte et forskud på 13 800 000 GRD. Sagsøgte foretog imidlertid absolut intet med henblik på at gennemføre projektet. Kommissionen ophævede derfor kontrakten. Sagsøgte har aldrig tilbagebetalt det forskudsbeløb eller det beløb, som var angivet i den midlertidige ordning, der var indgået i mellemtiden.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 26. september 1998 af Pretura circondariale di Genova i sagen Marcella Moretti mod Banco Ambrosiano Veneto SpA

(Sag C-419/98)

(1999/C 20/32)

Ved kendelse afsagt den 26. september 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 23. november 1998, har Pretura circondariale di Genova i sagen Marcella Moretti mod Banco Ambrosiano Veneto SpA forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Er de fælles bestemmelser, ABI⁽¹⁾ har fastsat for de tilsluttede banker med hensyn til aftaler om kontokurantlån, for så vidt som de er fastsat og anvendes ensartet og på bindende måde af de banker, der er sammensluttet i ABI, forenelige med traktatens artikel 85, når udlånstilsagnene underkastes en ordning, hvorefter rentesatsen ikke er fastsat i forvejen og heller ikke kan fastslås af kunden, og for så vidt bestemmelserne kan påvirke handelen mellem medlemsstater og har til formål eller til følge at hindre, begrænse eller fordreje konkurrencen inden for fællesmarkedet?
2. Hvilke virkninger kan en eventuel konstatering af, at den i spørgsmål 1 omhandlede uforenelighed foreligger, have for de tilsvarende klausuler i de aftaler om kontokurantlån, de tilsluttede banker »sekundært« har indgået med de enkelte kunder, i betragtning af, at de banker, der er tilsluttet ABI, under ét kan anses for i henhold til og som følge af artikel 86 kollektivt at indtage en dominerende stilling på det indenlandske kreditmarked, på hvilket den konkrete anvendelse af de omhandlede bestemmelser (om fastsættelsen af debitorrenten) må anses for et misbrug?

⁽¹⁾ Associazione Bancaria Italiana.

Sag anlagt den 24. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Spanien

(Sag C-421/98)

(1999/C 20/33)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 24. november 1998 anlagt sag mod Kongeriget Spanien af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved I. Martínez del Peral og B. Mongin, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos C. Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Spanien har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 2 og 10 i Rådets direktiv 85/384/EØF af 10. juni 1985 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet, herunder om foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser⁽¹⁾, idet det i artikel 10, stk. 2, i kongeligt dekret nr. 1081/89⁽²⁾ af 28. august 1989 er fastsat, at indehavere af kvalifikationsbeviser inden for arkitekturområdet, der er udstedt af andre medlemsstater, og som er anerkendt i henhold til direktiv 85/384/EØF, »ikke i Spanien må udføre andet arbejde end det, de ville kunne udføre i deres oprindelsesland på grundlag af det af det pågældende land udstedte kvalifikationsbevis, medmindre de udfører arbejdet i samarbejde med en fagfælle, som må udføre dette arbejde, og hvis kvalifikationsbevis også er blevet anerkendt i henhold til spansk lovgivning«.
2. Kongeriget Spanien tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Artikel 2 og 10 i direktiv 85/384/EØF indeholder det grundlæggende princip, at indehaveren af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis inden for arkitekturområdet, som er udstedt af en anden medlemsstat end værtsmedlemsstaten, har de samme rettigheder og er omfattet af de samme forpligtelser som indehavere af sådanne eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der er udstedt af værtsmedlemsstaten. Når det i henhold til et kvalifikationsbevis som arkitekt er fastslået, at indehaveren har gennemgået en uddannelse, der er i overensstemmelse med de betingelser, der er fastsat i artikel 3 og 4 i direktiv 85/384/EØF, finder princippet om gensidig anerkendelse anvendelse, uden at værtsmedlemsstaten kan foretage en vurdering af kvaliteten af den uddannelse, indehaveren har gennemgået i oprindelsesmedlemsstaten. Da arkitektuddannelsen kan være mere omfattende i værtsmedlemsstaten, har fællesskabslovgiver derfor i direktivets artikel 16, stk. 2, indført en særlig bestemmelse, hvorved den, der modtager tjenesteydelser leveret af en arkitekt, er sikret den fornødne beskyttelse, idet medlemsstaterne kan regulere anvendelsen af eksamensbeviset på den måde, at den vandrende arkitekt skal bekræfte sit oprindelige eksamensbevis. Såfremt en van-

drende arkitekt ikke kan godtgøre at have erhvervet den yderligere uddannelse, der i værtsmedlemsstaten kan kræves for opnåelse af et eksamensbevis som arkitekt, kan værtsmedlemsstaten i henhold til artikel 16 pålægge den vandrende arkitekt at benytte sin uddannelsestitel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en »passende udformning«, som værtsmedlemsstaten angiver. I henhold til direktivet må værtsmedlemsstaten ikke fastsætte andre bestemmelser, som f.eks. en forpligtelse til at samarbejde med en fagfælle, der i værtsmedlemsstaten må udøve virksomhed, som den vandrende arkitekt ikke har erhvervet en uddannelse i. Sådanne foranstaltninger udgør ifølge Kommissionen en uforholdsmæssig begrænsning af etableringsfriheden for arkitekter og navnlig en uforholdsmæssig begrænsning af retten til fri udveksling af tjenesteydelser.

(¹) EFT L 223 af 21.8.1985, s. 15.

(²) Boletín Oficial del Estado nr. 214 af 7. september 1989.

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved kendelse afsagt den 10. november 1998 af Tribunal de première instance (6. Afdeling), Bruxelles, i sagen Colonia Versicherung Aktiengesellschaft Zweigniederlassung og 17 andre sagsøgere mod État belge, Ministère des finances, administration des douanes et accises

(Sag C-422/98)

(1999/C 20/34)

Ved kendelse afsagt den 10. november 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. november 1998, har Tribunal de première instance (6. Afdeling), Bruxelles, i sagen Colonia Versicherung Aktiengesellschaft Zweigniederlassung og 17 andre sagsøgere mod État belge, Ministère des finances, administration des douanes et accises, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Foreligger der en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ restriktion, når § 210 i den ministerielle anordning af 22. januar 1948 påbyder en importør af banderoleret, forarbejdet tobak i Belgien at lade disse produkter destruere i Belgien under de belgiske toldmyndigheders kontrol, når de ikke egner sig til konsum, og samtidig afviser at tillægge dokumenter, der er udfærdiget af toldmyndighederne i en anden medlemsstat, og som foreskriver denne destruktion, bevismæssig værdi?

Anmodning om præjudiciel afgørelse forelagt ved dom afsagt den 6. november 1998 af Nederlandenes Hoge Raad i sagen Marca Mode CV mod 1. Adidas AG og 2. Adidas Benelux BV

(Sag C-425/98)

(1999/C 20/35)

Ved dom afsagt den 6. november 1998, indgået til Domstolens Justitskontor den 26. november 1998, har Nederlandenes Hoge Raad i sagen Marca Mode CV mod 1. Adidas AG og 2. Adidas Benelux BV, forelagt De Europæiske Fællesskabers Domstol en anmodning om præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

Når

- a) et varemærke har en særlig distinktivitet, enten i sig selv eller fordi det er kendt i offentligheden, og
- b) en tredjemand, der ikke har varemærkeindehaverens samtykke, for varer eller tjenesteydelser, der er identiske med eller ligner dem, for hvilke varemærket er registreret, gør erhvervsmæssig brug af et tegn, der i den grad svarer til varemærket, at der derved opstår mulighed for association med varemærket

skal artikel 5, stk. 1, litra b), i Rådets direktiv 89/104/EØF (¹) da fortolkes således, at varemærkeindehaverens eneret giver ham beføjelse til at forbyde tredjemands brug af tegnet, hvis varemærkets distinktivitet er af en sådan art, at det ikke kan udelukkes, at denne association vil kunne give anledning til forveksling?

(¹) EFT L 40 af 11.2.1989, s. 1.

Sag anlagt den 26. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik

(Sag C-426/98)

(1999/C 20/36)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. november 1998 anlagt sag mod Den Helleniske Repu-

blik af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Dimitrios Gouloussis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at Den Helleniske Republik ved til fordel for juristernes kasse og advokaternes reservefond at pålægge aktieselskaber og anpartsselskaber yderligere afgifter ved deres stiftelse, bekendtgørelse og ændring af deres vedtægter og ved forhøjelse af selskabernes kapital har tilsidesat forpligtelser, som påhviler den i henhold til EF-traktaten, navnlig i henhold til artikel 7 og 10 i Rådets direktiv 69/335/EØF⁽¹⁾, som ændret ved direktiv 85/303/EØF⁽²⁾ af 10. juni 1985.
- Den Helleniske Republik tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I Grækenland overstiger de samlede indirekte afgiftsbeløb, der pålægges stiftelsen af selskaber, bekendtgørelse og ændring af deres vedtægter, og forhøjelse af deres selskabskapital, betydeligt den sats, der er fastsat i artikel 7 i direktiv 69/335/EØF, som ændret ved direktiv 85/303/EØF, hvorfor de pågældende græske afgiftsbestemmelser strider mod fællesskabsretten.

Modsat det af Den Helleniske Republik anførte vedrørende de pågældende afgifter:

- 1) kan disse ikke anses for sociale bidrag, idet der ikke består noget forsikringsforhold mellem de personer, der er forpligtet til at betale de pågældende afgifter, og personer, der er omfattet af forsikringsorganerne
- 2) de pågældende afgifter mister heller ikke deres karakter af indirekte afgifter, fordi de a) ikke omfattes af statens budgetindtægter i snæver forstand, men af budgettet offentligretlige juridiske personer; b) formålet med deres opkrævning er fastsat i loven, og c) afgifterne finder anvendelse uanset de afgiftspligtiges skatteevne
- 3) afgifterne udgør heller ikke efter deres karakter en modydelse eller et vederlag for advokaternes tjenesteydelser.

⁽¹⁾ EFT 1969 II, s. 405.

⁽²⁾ EFT L 156 af 15.6.1985, s. 23.

Sag anlagt den 26. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Forbundsrepublikken Tyskland

(Sag C-427/98)

(1999/C 20/37)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 26. november 1998 anlagt sag mod Forbundsrepublikken Tyskland af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Enrico Traversa, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og Dr. Andreas Buschmann, udstationeret national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret C-254.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 11 i direktiv 77/388/EØF: Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag⁽¹⁾, idet den ikke har udstedt bestemmelser, der tillader en berigtigelse af beskatningsgrundlaget i tilfælde af indløsning af rabat-kuponer.
2. Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Efter Kommissionens opfattelse er tysk ret i strid med princippet om omsætningsafgiftens neutralitet, som udtrykt i artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), og punkt C, stk. 1, i det sjette direktiv, da det ikke er tilladt, at en afgiftspligtig (f.eks. en producent), der godtgør aftageren af sine produkter — uden at have leveret disse produkter direkte til denne — en del af slutsalgsprisen ved forelægning af en kupon, tilsvarende formindsker sit beskatningsgrundlag. I den tyske regerings administrative forskrift af 15. april 1998 skelnes der i overensstemmelse med Domstolens dom i Elida-Gibbs-sagen⁽²⁾ mellem en godtgørelse til forbrugeren (som følge af en »prisafslagskupon«) og en godtgørelse til detailhandleren (som følge af en »rabatkupon«). Det afgørende er dog ikke modtageren af godtgørelsen eller den konkrete benævnelse af kuponen, da begge forhold ifølge Kommissionen retligt skal behandles ens ifølge Elida-Gibbs-dommen. En afgiftspligtigs beskatningsgrundlag skal, når denne (f.eks. en producent) for at fremme afsætningen af sine produkter giver afslag på slutprisen, formindskes med godtgørelsesbeløbet (med fradrag af moms) uafhængigt af, til hvilken aftager (afgiftspligtig eller forbruger) godtgørelsen gives, og hvor mange perso-

ner aftagerkæden består af. En berigtigelse af den mellem-liggende omsætning kan undlades, da nettoværdien af de kuponer, som forbrugeren forelægger ved købet af varen for at få rabat, skal lægges til grund for detailhandlerens afgiftstilsvær. Forbundsrepublikken Tysklands gældende omsætningsafgiftsret, særlig momslovens §§ 10, stk. 1, og 17, stk. 1, således som de skal anvendes i henhold til den tyske regerings administrative forskrift af 15. april 1998, strider dermed mod artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), og artikel 11, punkt C, stk. 1, i sjette direktiv. I de sidst-nævnte bestemmelser i sjette direktiv kommer princippet om omsætningsafgiftens neutralitet til udtryk. I henhold hertil må en afgiftspligtig ikke endeligt belastes med en del af omsætningsafgiften, fordi han skal betale afgift på grundlag af et højere beløb end det, som han reelt har modtaget for sin ydelse.

(¹) EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1.

(²) Dom af 24.10.1996, sag C-317/94, Sml. I, s. 5339.

Sag anlagt den 30. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Kongeriget Belgien

(Sag C-429/98)

(1999/C 20/38)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. november 1998 anlagt sag mod Kongeriget Belgien af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Frank Benyon, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

1. Det fastslås, at Kongeriget Belgien har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler det i henhold til Rådets direktiv 94/56/EØF af 21. november 1994 om fastlæggelse af de grundlæggende principper for undersøgelse af flyvehaverier og flyvehændelser inden for civil luftfart (¹), idet Kongeriget Belgien ikke har sat de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet eller ikke har underrettet Kommissionen herom.
2. Kongeriget Belgien tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

I henhold til EF-traktatens artikel 189, stk. 3, og artikel 5, stk. 1, skal medlemsstaterne træffe alle de nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af direktiverne i deres nationale retsorden inden for den fastsatte frist og straks underrette Kommissionen herom. Den i direktivet fastsatte frist udløb den 21. november 1996, uden at Kongeriget Belgien havde truffet de nødvendige foranstaltninger.

(¹) EFT L 319 af 12.12.1994, s. 14.

Sag anlagt den 30. november 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-430/98)

(1999/C 20/39)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. november 1998 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Pieter Jan Kuijper og Nicola Yerrell, national tjenestemand udstationeret ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat de forpligtelser, som påhviler det i henhold til EF-traktaten, idet det ikke har vedtaget og/eller ikke meddelt Kommissionen de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 94/45/EØF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne (¹), eller ved ikke at have sikret, at arbejdsmarkedets parter ved aftale har indført de nødvendige bestemmelser og altså ikke har vedtaget og/eller ikke meddelt Kommissionen de nødvendige foranstaltninger for at virkeliggøre nævnte direktivs formål.
- b) Storhertugdømmet Luxembourg dømmes til at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-429/98⁽¹⁾; fristen for direktivets gennemførelse udløb den 22. september 1996.

⁽¹⁾ EFT L 254 af 30.9.1994, s. 64.

⁽²⁾ Se side 23 i denne EFT.

Appel iværksat den 30. november 1998 af Nicolaos Progoulis til prøvelse af kendelse afsagt den 21. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-237/97, Nicolaos Progoulis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-431/98 P)

(1999/C 20/40)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 30. november 1998 iværksat appel af Nicolaos Progoulis ved advokaterne Konstantinos Admantopoulos og Vasilios Akritidis, Athen, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokatfirmaet Arendt & Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt, til prøvelse af kendelse afsagt den 21. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Første Afdeling) i sag T-237/97, Nicolaos Progoulis mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Apellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Ophævelse af den af Retten i Første Instans afsagte kendelse af 21. september 1998 i sag T-431/98 om afvisning af sagen.

2. Domstolen træffer selv afgørelse i tvisten vedrørende følgende påstande:

- Annullation af sagsøgtets afgørelse af 13. maj 1997 om afvisning af sagsøgerens klage, hvorved sagsøgeren havde forlangt at blive indplaceret i lønklasse B1, løntrin 2, med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. marts 1983 og at få et beløb svarende til den ændrede indplacering udbetalt, beregnet med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. marts 1983, tillige med rente efter loven 10 % p. a. og renters rente.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb svarende til den ændrede indplacering, beregnet med tilbagevirkende gyldighed fra den 1. marts 1983, tillige med rente efter loven 10 % p. a. og renters rente.

- Sagsøgte tilpligtes at betale omkostningerne i appelsagen samt omkostningerne i sag T-237/97 for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans.

Anbringender og væsentligste argumenter:

- Retten har foretaget en retlig fejlsvurdering, idet den har sidestillet den foreliggende sag med sag T-16/97, Chauvin mod Kommissionen: sagsøgeren har som ny faktisk og væsentlig omstændighed påberåbt sig den oplysning, der blev afsløret i sag T-17/95, Alexopoulou mod Kommissionen, hvorefter sagsøgte forfulgte en restriktiv praksis ved (ændret) indplacering efter den 1. september 1983, selv for de tjenestemænd, som var ansat før denne dato. Sagsøgeren har aldrig påstået, at sagsøgte havde nægtet at bringe beslutningen af 1. september 1983, som ændret efter Alexopouloudommen, i anvendelse over for ham med henblik på at foretage en subjektiv vurdering af hans »særlige« kvalifikationer, som det var tilfældet i Chauvin-sagen.

- Rettens kendelse indeholder ikke en tilstrækkelig begrundelse.

Appel iværksat den 1. december 1998 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-154/96, Christiane Chvatal m.fl. mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene

(Sag C-432/98 P)

(1999/C 20/41)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 1998 iværksat appel af Rådet for Den Europæiske Union, ved direktør Jean-Paul Jacqué, Rådets Juridiske Tjeneste, og ved Diego Canga Fano og Thérèse Blanchet, begge Rådets Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer, til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-154/96, Christiane Chvatal m.fl. mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

- Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 30. september 1998 i sag T-154/96, Christiane Chvatal m.fl. mod Domstolen, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene, ophæves.
- Med hensyn til sagens omkostninger for Domstolen træffer denne afgørelse efter eget skøn.

Anbringender og væsentligste argumenter:

(Formaliteten)

Retten gennemgang af formaliteten er udtryk for en urigtig retsanvendelse. Efter Rådets opfattelse har personer, der er omfattet af vedtægten, ret til uden begrænsninger at fremsætte ansøgninger, der falder inden for vedtægtens anvendelsesområde, men denne ret til at fremsætte ansøgninger kan retligt set under ingen omstændigheder udøves, hvis der ikke består et retsgrundlag. Der kan i det foreliggende tilfælde ikke være truffet en bebyrdende afgørelse, når ansættelsesmyndigheden i sit svar kun har fastslået, at der efter de gældende bestemmelser ikke var hjemmel til frivillig udtræden af tjenesten. Sagsøgernes retstilling kunne kun blive ændret, hvis der blev udstedt ny lovgivning. Efter Rådets opfattelse beror den af Retten opstillede konstruktion, som munder ud i, at Domstolens ansættelsesmyndighed har truffet bebyrdende afgørelser, på en urigtig retlig kvalifikation, der ikke er i overensstemmelse med hidtidig retspraksis og helt åbenbart udgør et indgreb i de beføjelser, der ved traktaten udelukkende er tillagt den lovgivende myndighed. Retten har uden grundlag antaget ulovlighedsindsigelsen mod Rådets forordning (EF, Euratom, EKSF) nr. 2688/95⁽¹⁾ til realitetsbehandling. For at en ulovlighedsindsigelse kan fremsættes, må det kræves, at annulationsøgsmålet har et selvstændigt indhold, idet ulovlighedsindsigelsen er et af de anbringender, der fremføres til støtte for søgsmålet. I den foreliggende sag er det virkelige formål med søgsmålet og det eneste formål reelt at anfægte forordningen.

(Realiteten)

- Urigtig anvendelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling: Rettens konklusion om, at Rådet har gjort sig skyldig i en forskellig behandling, der har været vilkårlig eller i det mindste åbenbart inadækvat i forhold til det forfulgte formål, er udtryk for en urigtig retsanvendelse. Parlamentet havde forpligtet sig til ikke at forøge antallet af ansatte i de følgende fem år og havde anmodet om, at der uden ophold blev fremsat et forordningsforslag for sit personale, mens Domstolen blot havde meddelt, at den for et antal tjenestemænd ønskede at råde over en adgang til frivillig udtræden af tjenesten.

- Fejlagtig anvendelse af doktrinen om fornyet høring af Europa-Parlamentet: Da alle de implicerede institutioner — Europa-Parlamentet, Rådet og Kommission — vidste, at udstedelse af forordninger om »frivillig udtræden« alene for ansatte i Europa-Parlamentet var i overensstemmelse med et uopsætteligt behov fra Parlamentets side, måtte der for at opnå enighed mellem institutionernes synspunkter nødvendigvis udvises fleksibilitet i Fællesskabets lovgivningsproces med hensyn til, i hvilken form Europa-Parlamentet kan meddele sin udtalelse til Rådet eller sin tilslutning til en ændring af Kommissionens oprindelige forslag. En alt for vidtgående formalisme ville i dette tilfælde have været en hindring for gennemførelsen af lovgivningsprocessen og ville ikke have været i overensstemmelse med et behov.

- Fejlagtigt krav om fornyet høring af vedtægtsudvalget (urigtig fortolkning af rækkevidden af vedtægtens artikel 10): Den sidestilling, der i Rettens dom foretages af et paritetisk udvalg, som er internt for institutionerne, og som lovligt repræsenterer en bestemt persongruppes interesser, og Europa-Parlamentet, som er en institution, der er demokratisk valgt ved direkte og almindelige valg, udgør et alvorligt indgreb i Den Europæiske Unions institutionelle system, således som det er etableret ved traktaten og fortolket i Domstolens praksis. Sidestillingen er dermed i strid med fællesskabsretten.

⁽¹⁾ EFT L 280 af 23.11.1995, s. 1.

Appel iværksat den 1. december 1998 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-13/97, A. Losch mod De Europæiske Fællesskabers Domstol, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene

(Sag C-433/98 P)

(1999/C 20/42)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 1998 iværksat appel af Rådet For Den Europæiske Union, ved direktør Jean-Paul Jacqué, Rådets Juridiske Tjeneste, og ved Diego Canga Fano og Thérèse Blanchet, begge Rådets Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer, til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-13/97, A. Losch mod De Europæiske

Fællesskabers Domstol, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 30. september 1998 i sag T-13/97, Antoinette Losch mod Domstolen, støttet af Rådet for Den Europæiske Union og Kongeriget Nederlandene, ophæves.

— Med hensyn til sagens omkostninger for Domstolen træffer denne afgørelse efter eget skøn.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som de i sag C-432/98 P anførte.

Appel iværksat den 1. december 1998 af Rådet for Den Europæiske Union til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-164/97, S. Busacca m.fl. mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-434/98 P)

(1999/C 20/43)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 1. december 1998 iværksat appel af Rådet For Den Europæiske Union, ved direktør Jean-Paul Jacqué, Rådets Juridiske Tjeneste, og ved Diego Canga Fano og Thérèse Blanchet, begge Rådets Juridiske Tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer, til prøvelse af dom afsagt den 30. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-164/97, S. Busacca m.fl. mod Revisionsretten for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den af Retten i Første Instans afsagte dom af 30. september 1998 i sag T-164/97, Silvio Busacca m.fl. mod Revisionsretten, ophæves.

— Med hensyn til sagens omkostninger for Domstolen træffer denne afgørelse efter eget skøn.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter svarer til de i sag C-432/98 P anførte.

Appel iværksat den 3. december 1998 (appelskriftet blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. november 1998) af Sari Jouhki til prøvelse af dom afsagt den 16. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-215/97, Sari Jouhki mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-435/98 P)

(1999/C 20/44)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. december 1998 (appelskriftet blev indleveret til Rettens Justitskontor den 30. november 1998) iværksat appel af Sari Jouhki til prøvelse af dom afsagt den 16. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Fjerde Afdeling) i sag T-215/97, Sari Jouhki mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. Appellanten repræsenteres af advokat Harri Ojala, advokatfirmaet Ojala & Urpelainen, Isokatu B 16, 90100 Oulu, Finland.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Rettens dom ophæves, for så vidt som den frifinder Kommissionen for Sari Jouhki's påstand.

— Den beslutning, som udvælgelseskomitéen for udvælgelsesprøve KOM/B/973 traf den 5. september 1996 om ikke at give Sari Jouhki adgang til udvælgelsesprøven, annulleres.

— Det fastslås, at Sari Jouhki havde ret til at deltage i udvælgelsesprøven.

Appellanten kræver endvidere, at Domstolen træffer afgørelse om sagens omkostninger i henhold EF-Domstolens procesreglement.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Udvælgelseskomitéen for en udvælgelsesprøve er bundet af ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøve, således som denne er offentliggjort.

Rettens dom er i strid med fællesskabsretten, idet udvælgelseskomitéen er bundet af ordlyden af meddelelsen om udvælgelsesprøve, således som denne er offentliggjort.

Udvælgelseskomitéen var forpligtet til at tage hensyn til alle de kvalifikationsbeviser, som Sari Jouhki havde fremsendt inden for den i meddelelsen om udvælgelsesprøve fastsatte frist.

Sari Jouhki har handlet i overensstemmelse med de bestemmelser, der er indeholdt i meddelelsen om udvælgelsesprøve, idet hun gennem fremlæggelsen af bevis for sygeplejerskeeksamen har givet de krævede oplysninger om sin grund- og erhvervsuddannelse. Hun havde således ret til at deltage i udvælgelsesprøve KOM/B/973.

Meddelelsen om udvælgelsesprøve er udelukkende affattet af Kommissionen, og ansøgerne havde ikke mulighed for at påvirke dens indhold eller de begreber og udtryk, som benyttes i den.

Som finsksproget ansøger måtte Sari Jouhki endog have kunnet forvente, at en meddelelse affattet på finsk også har et indhold og en fortolkning, der er forenelig med finsk. Denne forventning skal beskyttes.

Ifølge almindelige retsgrundsætninger skal meddelelsen fortolkes til skade for Kommissionen, som har affattet den.

Appel iværksat den 3. december 1998 af Industria del Frío Auxiliar Conservera SA til prøvelse af kendelse afsagt den 15. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-136/95, Industria del Frío Auxiliar Conservera SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag C-437/98 P)

(1999/C 20/45)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. december 1998 iværksat appel af det spanske selskab Industria del Frío Auxiliar Conservera SA ved advokaterne Ignacio Sáenz-Cortabarría Fernández og Marta Morales Isasi, Vizcaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Guy Harles, 8-10, rue Mathias Hardt, til prøvelse af kendelse afsagt den 15. september 1998 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-136/95, Industria del Frío Auxiliar Conservera SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

— Den af Retten i Første Instans afsagte kendelse af 15. september 1998 i sag T-136/95 annulleres.

— Domstolen træffer endelig afgørelse i sagen, og

- a) Kommissionens beslutning 95/119/EF af 7. april 1995 om visse beskyttelsesforanstaltninger over for fiskerivarer med oprindelse i Japan (EFT L 80, 8.4.1995, s. 56) annulleres, for så vidt som den berører producenter af fiskerivarer under transport til Fællesskabet på tidspunktet for beslutningens offentliggørelse.
- b) Det Europæiske Fællesskab tilpligtes at betale erstatning for det tab, der er påført appellanten, således som anført i det andet led i stævningen vedrørende det ved Retten i Første Instans anlagte annullations- og erstatningssøgsmål⁽¹⁾.
- c) Kommissionen tilpligtes at betale appellantens sagsomkostninger såvel i sagen for Retten i Første Instans som for Domstolen.

— Subsidiært: Såfremt der ikke træffes endelig afgørelse i overensstemmelse med påstanden i det andet led, idet sagen ikke er moden til påkendelse, nedlægges følgende påstande:

- a) Den omtvistede beslutning annulleres som påstået i det ovenstående led, litra a).
- b) Sagen hjemvises til Retten i Første Instans med henblik på genoptagelse af behandlingen af erstatningssøgsmålet.
- c) Kommissionen tilpligtes at betale appellantens sagsomkostninger såvel i sagen for Retten i Første Instans som for Domstolen for så vidt angår annullationssøgsmålet, og afgørelsen om sagsomkostningerne henskydes til Retten i Første Instans for så vidt angår omkostningerne i forbindelse med erstatningssøgsmålet.

— Mere subsidiært: Såfremt der ikke træffes endelig afgørelse i overensstemmelse med påstandene i det andet led, idet sagen ikke er moden til påkendelse, hjemvises sagen til Retten i Første Instans med henblik på genoptagelse af behandlingen af såvel annullationssøgsmålet som erstatningssøgsmålet.

Anbringender og væsentligste argumenter:

— Retlig fejl som følge af antagelsen om, at en dom afsagt af Domstolen i en præjudiciel sag, hvorved der ikke blev givet medhold i de anførte ugyldighedsgrunde, kan gøre det berettiget at frifinde for appellants

søgsmål uden at fortsætte sagen. Domstolens dom, som er afsagt vedrørende et præjudicielt spørgsmål⁽²⁾, og hvorved de anførte ugyldighedsgrunde forkastes, fastslår strengt taget ikke, at EF-retsakten er gyldig — dvs. at den er i overensstemmelse med EF-traktaten — hvorimod Domstolen, når der ikke er grundlag for at fastslå ugyldighed, ene og alene anfører, at »der ikke ses at være tilstrækkeligt grundlag for at fastslå ugyldighed«, hvilket betyder, at intet er til hinder for, at der i en fremtidig dom kan blive fastslået ugyldighed af andre grunde.

— Tilsidesættelse af retten til forsvar og af retten til at opnå en effektiv domstolsbeskyttelse, idet Retten i Første Instans ikke i tilstrækkeligt omfang har taget hensyn til — og i hvert fald ikke i tilstrækkeligt omfang har undersøgt — alle appellansens anbringender i lyset af de nye omstændigheder for bedømmelsen, som blev fremlagt for Retten efter den skriftlige forhandling; åbenbar urigtig gengivelse af disse beviser: Med sine beslutninger 97/513/EF⁽³⁾, 97/515/EF⁽⁴⁾ og 97/516/EF⁽⁵⁾ havde Kommissionen anerkendt, at der ikke var nogen risiko for den offentlige sundhed ved et alternativt middel til beskyttelse af de interesser, der knytter sig til varer, som er under transport på tidspunktet for ikrafttrædelsen af et importforbud, og som består i, at de nævnte varer underkastes særlige undersøgelser.

— Tilsidesættelse af retsplejebestemmelser: Under retsmødet i plenum den 11. januar 1996 blev sagen tildelt en afdeling med fem dommere. Kendelsen af 2. maj 1996, hvorved det bestemtes, at den af Kommissionen nedlagte afvisningspåstand skulle behandles sammen med sagens realitet, blev afsagt af den Anden Udvidede Afdeling. Appellanten gav udtryk for sin overraskelse før henvendelsen i anledning af den påtænkte tildeling af sagen til en afdeling med tre dommere, men gjorde ikke indsigelse mod kendelsen. Appellanten finder, at Anden Afdeling i en sammensætning med tre dommere ikke er kompetent til at afsige den anfægtede kendelse, hvorved sagen blev anset for afsluttet, idet appellanten ikke fik medhold i annullations- og erstatningssøgsmålet.

⁽¹⁾ EFT C 229 af 2.9.1995, s. 24.

⁽²⁾ Domstolens dom af 17. juli 1997, sag C-183/95, Affish, Sml. I, s. 4315.

⁽³⁾ Kommissionens beslutning 97/513/EF af 30. juli 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for fiskerivarer med oprindelse i Bangladesh (EFT L 214 af 6.8.1997, s. 46).

⁽⁴⁾ Kommissionens beslutning 97/515/EF af 1. august 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for fiskerivarer med oprindelse i Indien (EFT L 214 af 6.8.1997, s. 52).

⁽⁵⁾ Kommissionens beslutning 97/516/EF af 1. august 1997 om beskyttelsesforanstaltninger over for fiskerivarer med oprindelse i Madagaskar (EFT L 214 af 6.8.1997, s. 53).

Sag anlagt den 3. december 1998 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Storhertugdømmet Luxembourg

(Sag C-438/98)

(1999/C 20/46)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 3. december 1998 anlagt sag mod Storhertugdømmet Luxembourg af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Antonio Aresu, Kommissionens Juridiske Tjeneste, og Nicola Yerrell, national tjenestemand udstationeret ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber har nedlagt følgende påstande:

- a) Det fastslås, at Storhertugdømmet Luxembourg har tilsidesat forpligtelser, som påhviler det i henhold til EF-traktaten, idet det ikke har vedtaget og/eller ikke meddelt Kommissionen de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 96/97/EF af 20. december 1996 om ændring af direktiv 86/378/EØF om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder inden for de erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger⁽¹⁾.
- b) Storhertugdømmet Luxembourg dømmes til at afholde sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Søgsmålsgrundene og de væsentligste argumenter er de samme som i sag C-429/98⁽²⁾; fristen for direktivets gennemførelse udløb den 1. juli 1997.

⁽¹⁾ EFT L 46 af 17.2.1997, s. 20.

⁽²⁾ Se side 23 i denne EFT.

Slettelse af sag C-278/97⁽¹⁾

(1999/C 20/47)

Ved kendelse af 7. oktober 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-278/97, Wrangler Germany GmbH mod Metro Selbstbedienungs-Großhandel GmbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 295 af 27.9.1997.

Slettelse af sag C-296/97⁽¹⁾
(1999/C 20/48)

Ved kendelse af 7. oktober 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-296/97, Ulrich Gloger mod Bergamt Kamen, med deltagelse af det offentlige repræsentant ved Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 318 af 18.10.1997.

Slettelse af sag C-377/97⁽¹⁾
(1999/C 20/51)

Ved kendelse af 9. oktober 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-377/97, Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Den Helleniske Republik, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 7 af 10.1.1998.

Slettelse af sag C-369/97⁽¹⁾
(1999/C 20/49)

Ved kendelse af 8. oktober 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-369/97, Schutzverband gegen unlauteren Wettbewerb mod F. W. Woolworth Co. Gesellschaft mbH (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 370 af 6.12.1997.

Slettelse af de forenede sager C-239/96 og C-240/96⁽¹⁾
(1999/C 20/52)

Ved kendelse af 14. oktober 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at de forenede sager C-239/96 og C-240/96, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland, af Kongeriget Danmark og af Rådet for Den Europæiske Union, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Europa-Parlamentet, skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 269 af 14.9.1996.

Slettelse af sag C-382/97⁽¹⁾
(1999/C 20/50)

Ved kendelse af 8. oktober 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-382/97, Gerhard Köbler mod forbundsministeren for videnskab, forskning og kunst (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Verwaltungsgerichtshof), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 7 af 10.1.1998.

Slettelse af sag C-370/97⁽¹⁾
(1999/C 20/53)

Ved kendelse af 20. oktober 1998 har præsidenten for De Europæiske Fællesskabers Domstol besluttet, at sag C-370/97, Poloco SA mod Jürgen Denz (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Oberster Gerichtshof), skal slettes af registeret.

⁽¹⁾ EFT C 387 af 20.12.1997.

RETTE I FØRSTE INSTANS

KENDELSE AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 23. oktober 1998

i sag T-25/96 (92), Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ⁽¹⁾

(Fastsættelse af sagsomkostninger)

(1999/C 20/54)

(Processprog: tysk)

I sag T-25/96 (92), Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen, Bonn, bestående af følgende medlemmer: Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG, Oberursel (Tyskland), Air Berlin GmbH & Co. Luftverkehrs KG, Berlin, Condor Flugdienst GmbH, Kelsterbach (Tyskland), Germania Fluggesellschaft mbH, Berlin, Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, Langenhagen (Tyskland), og LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG, Düsseldorf (Tyskland), og Hapag Lloyd Fluggesellschaft mbH, Langenhagen, ved advokat Gerrit Schohe, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Marc Baden, 34 B, rue Philippe II, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Paul Nemitz), angående en begæring om fastsættelse af sagsomkostninger i anledning af Rettens kendelse af 14. marts 1997, sag T-25/96, Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen og Hapag-Lloyd mod Kommissionen (Sml. II, s. 363), har Retten (Femte Udvidede Afdeling), sammensat af præsidenten, J. D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pirrung og M. Vilaras; justitssekretær: H. Jung, den 23. oktober 1998 afsagt kendelse, hvis konklusion lyder således:

Det samlede beløb, Kommissionen skal betale til sagsøgerne til dækning af sagsomkostninger, fastsættes til 30 000 DEM med tillæg af den moms, der eventuelt skal betales af dette beløb.

⁽¹⁾ EFT C 145 af 18.5.1996.

Sag anlagt den 3. november 1998 af UPS Europe NV/SA mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-182/98)

(1999/C 20/55)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 3. november 1998 anlagt sag mod Kommissionen

for De Europæiske Fællesskaber af UPS Europe NV/SA ved advokat T. R. Ottervanger, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loeff Clays Verbeke, 5, rue Charles Martel.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Kommissionens beslutning om ikke at indlede en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 93, stk. 2, mod Forbundsrepublikken Tyskland med henblik på at fastslå, om der som nævnt i sagsøgerens klage er tale om statsstøtte, annulleres.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den 7. juli 1994 indgav sagsøgeren, der indgår i »United Parcel Service«-koncernen (UPS), som driver verdensomspændende virksomhed med udbringning af pakker, en klage til Kommissionen, hvori selskabet anmodede den om at indlede en sag med henblik på bl.a. at fastslå, om Deutsche Bundespost Postdienst, nu Deutsche Post AG, havde misbrugt sin stilling på markedet, og om der i forhold til selskabet var tale om krydssubsidier, i strid med EF-traktaten, navnlig artikel 86, 90, 92 og 93.

Den 19. december 1997 fremsendte Kommissionen en skrivelse, hvori den anførte, at den ville indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, »i begyndelsen af næste år«. Den 10. august 1998 fremsendte sagsøgeren en skrivelse til Kommissionen med anmodning om, at den traf en afgørelse vedrørende selskabets klage over Forbundsrepublikken Tyskland i henhold til artikel 92. Den 2. oktober 1998 svarede Kommissionen, at den ville »undersøge« Deutsche Post AG's stilling og adfærd på markedet i henhold til traktatens artikel 86, og at den — i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt — ville indlede en procedure i henhold til artikel 93 (den anfægtede beslutning).

Sagsøgeren har til støtte for sine påstande fremført fire anbringender:

1. Kommissionen har tilsidesat EF-traktatens artikel 93, stk. 2, ved ikke at indlede en procedure i henhold til denne artikel mod Forbundsrepublikken Tyskland. I Kommissionens skrivelse af 19. december 1997 anførte den, at den ville indlede en procedure i begyndelsen af 1998. Efter sagsøgerens opfattelse indebærer denne udtalelse, at Kommissionen på dette tidspunkt var nået til den konklusion, at den fandt det vanskeligt at

vurdere, om de i klagen nævnte støtteforanstaltninger var forenelige med fællesmarkedet. Heraf følger, at Kommissionen var forpligtet til at indlede en procedure i henhold til traktatens artikel 93, stk. 2, og at dens beslutning om ikke at gøre dette er ulovlig.

2. Kommissionens anfægtede beslutning er i strid med EF-traktatens artikel 190, idet der ikke heri gives sagsøgeren en tilstrækkelig begrundelse for, hvorfor Kommissionen ændrede sin oprindelige opfattelse.
3. Kommissionen har tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.
4. Kommissionen har tilsidesat god forvaltningsskik, idet den ikke i denne sag har behandlet sagsøgerens klage med den fornødne omhu.

Sag anlagt den 19. november 1998 af Dorothy Bell m.fl. mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union

(Sag T-184/98)

(1999/C 20/56)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 19. november 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber og Rådet for Den Europæiske Union af Dorothy Bell m.fl. ved Kenneth Parker, QC, og Rhodri Thompson, Monckton Chambers, 4 Raymond Buildings, Gray's Inn, London WC1R 5BP, Det Forenede Kongerige.

Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Det fastslås, at afvisningen af sagsøgernes klage, hvorved Kommissionen og Rådet undlod at træffe nogen særlig foranstaltning over for sagsøgerne til opfyldelse af Rettens dom af 12. december 1996 i de forenede sager T-177/94 og T-377/94, Altmann m.fl. mod Kommissionen, er retsstridig og en tjenstlig fejl, som Kommissionen og Rådet er ansvarlige for.

— Kommissionen og Rådet tilpligtes at betale sagsøgerne:

- a) de individuelle beløb, der er opført i opgørelsen i bilag 7 til stævningen, ændret til dommens dato; og, såfremt der ikke træffes afgørelse om, hvorvidt sagsøgerne er skattepligtige i Det Forenede Kongerige med hensyn til sådanne beløb
- b) sådanne yderligere beløb, som kan udgøre:
 - i) det beløb, der skal betales af sagsøgerne som skat til Det Forenede Kongerige, idet fastsættelsen af disse beløb udsættes på forhandlinger mellem parterne og Det Forenede Kongeriges skattemyndigheder; subsidiært
 - ii) de faktiske beløb, for hvilke sagsøgerne er skattepligtige i Det Forenede Kongerige, idet Rådet og Kommissionen har pligt til at holde sagsøgerne skadesløse med hensyn til en sådan eventuel skattepligt; og

— Kommissionen og Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgerne i den foreliggende sag, som er UKAEA-medlemmer (United Kingdom Atomic Energy Authority) af JET's projektgruppe, påstår Kommissionen og Rådet dømt erstatningspligtige for at have undladt at træffe foranstaltninger til opfyldelse af Retten i Første Instans' dom af 12. december 1996⁽¹⁾ i de forenede sager T-177/94, Altmann m.fl., og T-377/94, Casson m.fl., uanset, at de udtrykkeligt var blevet opfordret dertil.

Deres anbringender svarer i det væsentlige til de i sag T-30/98, Altmann m.fl.⁽²⁾, fremførte, undtagen for så vidt angår de af sagsøgerne hævdede begyndelsestidspunkter for de indtrufne skader. Selv om der er tekniske forskelle i grundlaget for kravene, idet dommen ikke annullerede nogen afgørelse over for sagsøgerne i den foreliggende sag, fastholder sagsøgerne, at deres krav i det væsentlige svarer til sagsøgernes i sag T-30/98, og at Rådet og Kommissionen i medfør af fællesskabsretten var forpligtet til at erstatte den retlige skade, som UKAEA-medlemmerne af JET's projektgruppe havde lidt, og som var anerkendt i dommen, eller at betale erstatning for deres undladelse.

⁽¹⁾ Sml. II, s. 2041.

⁽²⁾ EFT C 184 af 13.6.1998, s. 11.

Sag anlagt den 25. november 1998 af Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca) mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-186/98)

(1999/C 20/57)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. november 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA (Inpesca), Bermeo (Spanien), ved advokaterne Iciar Angulo Fuertes og Begoña Angulo Fuertes, Biskaya, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10, rue Mathias Hardt.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Den anfægtede beslutning annulleres.
- Det anerkendes, at »Compañía Internacional de Pesca y Derivados, SA« (Inpesca) i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, har krav på erstatning for det tab, selskabet har lidt som følge af den anfægtede beslutning om ikke at yde sagsøgeren en finansiel fællesskabsstøtte på 216 886 200 ESP med morarenter af den pågældende fællesskabsstøtte fra den 12. marts 1992, indtil støtten udbetales, jf. de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Med nærværende søgsmål har det sagsøgende selskab, hvis vedtægtsmæssige formål er bygning, erhvervelse, forvaltning, befragtning, reparation og drift af fartøjer, anfægtet Kommissionens beslutning af 16. september 1998, hvorved Kommissionen afviste at yde den finansielle fællesskabsstøtte, sagsøgeren havde ansøgt om med henblik på bygningen af et tunfiskerfartøj med fryseanlæg (nr. ES/0002/90 og ES/0224/91).

Sagsøgeren har nærmere anført, at i beslutninger af 18. december 1990 og 8. november 1991 fastslog Kommissionen, at selv om sagsøgeren opfyldte alle de nødvendige betingelser for at få udbetalt den omtvistede støtte, kunne der ikke ydes støtte til projektet, idet der ikke var tilstrækkelige midler på budgettet for 1991 og 1992 til sådanne projekter.

Sagsøgeren har tilføjet, at det må anses for godtgjort, at som følge af tilbagebetalinger, nedsættelser og manglende

anvendelse er de nævnte bevillinger i vidt omfang ikke blevet udnyttet, og at der på grund af, at en række støttebeløb, som er udbetalt med urette med henblik på bygning og modernisering af fiskerfartøjer, er blevet annulleret og tilbagesøgt, er tilstrækkelige bevillinger til, at det omtvistede projekt kan tages i betragtning.

Ifølge sagsøgeren kan der heller ikke i den anfægtede beslutning lovligt henvises til artikel 37 i forordning (EØF) nr. 4028/86⁽¹⁾, som synes at begrænse muligheden for at tage projekter i betragtning, der ikke har kunnet finansieres som følge af manglende finansielle midler. Ifølge sagsøgeren har Kommissionen i artikel 6, stk. 2, i forslaget til forordning om struktur-foranstaltninger inden for fiskeri⁽²⁾ erklæret, at beløb, der er disponeret over som støtte til projekter, som Kommissionen har truffet beslutning om mellem den 1. januar 1989 og den 31. december 1993, og som Kommissionen ikke har modtaget nogen anmodning om endelig betaling af, automatisk frigøres af Kommissionen, med forbehold af projekter, der er suspenderet af retlige grunde. Dette indebærer, at projekter, der er omfattet af en retslig prøvelse, som det er tilfældet med det omtvistede projekt, skal tages i betragtning. I øvrigt har De Europæiske Fællesskabers Revisionsret i årsberetningen 1990 fastslået, at ansøgninger om finansiell støtte i henhold til forordning (EØF) nr. 4028/86 er blevet taget i betragtning i mere end to regnskabsår.

Endelig har sagsøgeren anført, at den anfægtede beslutning er udtryk for magtfordrejning, ligesom der er tale om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18. december 1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376 af 31.12.1986, s. 7).

⁽²⁾ EFT C 176 af 9.6.1998, s. 44.

Sag anlagt den 25. november 1998 af Pascual Juan Cubero Vermuric mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-187/98)

(1999/C 20/58)

(Processprog: fransk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 25. november 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Pascual Juan Cubero Vermuric, Bruxelles, ved advokat Eric Boigelot, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Louis Schiltz, 2, rue du Fort Rheinsheim.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- ansættelsesmyndighedens afgørelse af 6. april 1998 om ikke at forfremme ham til lønklasse A 5 for regnskabsåret 1998 annulleres
- afgørelsen af 9. oktober 1998 om afvisning af sagsøgerens klage over afgørelsen af 6. april 1998, indgivet den 27. april 1998 og registreret af generalsekretariatet den 6. maj 1998 under nummer R/436/98, annulleres,
- sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk tab anslået til 250 000 BEF, med forbehold af en forhøjelse eller nedsettelse under sagen
- sagsøgte tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren har allerede bestridt flere stillinger i Fællesskabernes tjeneste (bl.a. i sagsøgtes Juridiske Tjeneste, som referendar hos en dommer ved Domstolen og som sekretær for GD XXIV's generaldirektør).

Til støtte for sit søgsmål anfører sagsøgeren:

- tilsidesættelse af vedtægten, navnlig artikel 24, stk. 3 og 4, og artikel 45, stk. 1
- en tilsidesættelse af almindelige retsprincipper som princippet, hvorefter enhver administrativ handling skal hvile på korrekt retsgrundlag, dvs. relevant og ikke behæftet med retsvildfarelse og faktisk vildfarelse, og principperne, hvorefter en afgørelse ikke kan stride imod en retfærdighedsregel og en billighedsregel
- samt en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, princippet om ligebehandling af tjenestemænd og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning.

Ifølge sagsøgeren har ansættelsesmyndigheden ved vedtagelsen af de omtvistede afgørelser anvendt vilkårlige og ubillige kriterier, der har forvoldt ham en alvorlig skade.

Sagsøgerens ikke-økonomiske tab følger af, at han ikke blev forfremmet til en højere lønklasse trods en af ham udøvet mobilitet af karrieremæssige hensyn, der ville øge

hans erfaring og kundskaber. Det økonomiske tab skyldes den manglende forhøjelse af lønnen siden 1. april 1998, hvor hans forfremmelse skulle have fundet sted.

Sag anlagt den 4. december 1998 af Sassuolo kommune mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-189/98)

(1999/C 20/59)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. december 1998 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Sassuolo kommune ved advokat Fabio Dani, Ferrara, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Alex Schmitt, 71, rue Des Aubépines.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Beslutning D(98)DG V.A.4 DC/MG/se/980511 af 12. juni 1998 fra Den Europæiske Kommissions Generaldirektorat V, der blev meddelt kommunalforvaltningen i Sassuolo af Den Italienske Republiks arbejds- og socialminister den 5. oktober 1998, annulleres.
- Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren i nærværende sag, der er en italiensk kommune, har anfægtet Kommissionens afslag på forlængelse af et pilotprojekt, der finansieres af Den Europæiske Socialfond (Ariane-programmet), og som vedrører afprøvning og udvikling af systemer til fremme af jobsøgning.

I den forbindelse bemærkes for det første, at efter tidsplanen for projektet var fristerne for fastlæggelsen af de beløb, der kunne anerkendes i tilskud, for afslutningen af udbetalinger til de endelige modtagere samt for vurderingen af finansieringen henholdsvis den 31. december 1996, den 31. december 1997 og den 30. april 1998. På dette punkt tilføjes desuden, at igangsætningen af projektets fjerde fase, der betegnes »Tjenestens virksomhed«, herunder bl.a. åbningen af et offentligt kontor med henblik på konfrontationen af udbud og efterspørgsel, blev noget

forsinket på grund af ombygningsarbejder i de lokaler, hvorfra tjenesten udføres. Dette er grunden til, at der blev anmodet om udsættelse af arbejdsperioden til den 22. juni 1998, og det er afslaget på denne anmodning, der er genstand for den i sagen anfægtede beslutning.

Sagsøgeren har anført, at denne afgørelse klart er udtryk for magtfordrejning og i øvrigt ganske mangler begrundelse. Det er sagsøgerens opfattelse, at det afslag, der blev givet på kommunens ansøgning om forlængelse, og som vedrører et tidsrum på 1 1/2 måned og skyldes helt uforudseelige omstændigheder, er uforståeligt. Denne tidsmæssige forskydning skyldes jo forskellige forsinkelser ved-

rørende ombygningsarbejder i de lokaler, hvor den omhandlede tjeneste udføres.

Sagsøgeren er heller ikke enig i det synspunkt, at ansøgningen om forlængelse skulle have været indgivet inden den 31. december 1996, idet det på denne dato endnu ikke kunne afgøres, hvor stor den nævnte forsinkelse virkelig ville blive. Kommunen anså det med andre ord indtil da for realistisk, at projektet kunne afsluttes til de oprindeligt meddelte tidspunkter, og fortsatte sin virksomhed i forbindelse hermed og besluttede først at anmode om forlængelse, da det blev klart, hvor stor forsinkelsen helt nøjagtigt ville blive.